VISUL UNEI NOPŢI DE VARA
în româneşte de DAN GRIGORESCU
ACTUL I
THESEU,
EGEU,
LYSANDER
DEMETRIUS
PHILOSTRAT,
GUTUIE,
BLÎNDU,
FUNDULEA,
FLAUT,
BOTIŞOR,
SUBŢIRELU,
HIPOUTA,
HERMIA,
HELENA,
OBERON,
TITANIA,
PUCK,
FIR-DE-PAIANJEN
MAZÂRICHE
FLUTURAŞ
PERSONAJELE
ducele Atenei tatăl Hermiei
^îndrăgostiţi de Hermia
maestru de ceremonii la curtea Iui Theseu
dulgher
tîmplar
ţesător
cîrpaci de foafe
căldărar
croitor
regina amazoanelor, logodnica lui Theseu
fiica lui Egeu, îndrăgostită de Lysander
îndrăgostită de Demetrius
regele zînetor
regina zîneior
-zis şi Robin-băiat-bun
fzîne
BOB-DE-MUŞTAR
Alte zîne şi spiriduşi din alaiui lui Oberon şi al Titaniei. Suita lui Theseu şi a Hipolitei.
Acţiunea se petrece la Atena şi într-o pădure din apropierea oraşului.
SCENA 1
Atena. O încăpere în palatul lui Thesm. Intră Theseu, Hipolita, Philostrat şi suita.
THESEU
Cu pas grăbit, frumoasă Hipolita Se-apropie al nunţii noastre ceas. Vor trece patru zile fericite Ce vor aduce iar o lună nouă. Dar luna veche scade-atît de-ncet Şi împlinirea dorului mi-amînă. Precum o mumă vitregă sleieşte Averea-ntreag-a fiului nevîrstnic !
HIPOLITA
Dar zilele se vor topi în noapte, Şi cele patru nopţi vor face timpul / Să lunece asemeni unui vis. L
Şi luna, arc de-argint, se va-ncorda Să lumineze noaptea nunţii noastre. *J*
THESEU
Mergi, Philostrat, şi-ndeamnâ la petreceri întreaga tinerime din Atena. Trezeşte duhul viu al veseliei
Şi dă tristeţea-n seama-ngropăciunii : Nu-i oaspe potrivit serbării noastre.

(Iese Philoslrat.)

Te-am cucerit cu spada, Hipolita [1], Şi dragostea ţi-am cîştjgat-o-n lupte, Dar vreau să-mi fii mireasă-n bucurie, în falnice şi vesele serbări. *(Intră Egeu, Hermia, Lysander şi Demetrius.)*

EGEU Fii fericit, slăvite crai, Theseu !

THESEU >

Preabunule Egeu, îţi mulţumesc ! Ce vesti aduci ?

EGEU

Cu sufletul mîhnit," De Hermia venit-am să mă plîng. Demetrius, apropie-te ! Doamne, Pe-acesta l-am ales să-i fie soţ. Lysander, te apropie ! Acesta, Stăpîne bun, mi-a fermecat copila. Căci tu. Lysander, stihuri dulci i-ai scris Şi i-ai trimis zăloage de iubire, Şi la fereastra ei, în nopţi cu lună, l-ai îngînat, cu glasu-ţi mincinos, Cîntări ale iubirii mincinoase. Şi cu inelele din părul tău, Cu giuvaeruri, flori şi cu zorzoane, Tot soiul de nimicuri şi cofeturi (Soliile duşmanului puternic Al tinereţii), cu acestea toate

[1] Aluzie la victoria lui Theseu asupra amazoanelor. Regina lor, Hipolita, a fost luată în captivitate de învingător.

Tu i-ai furat şi inima şi visul,
Schirnbînd în oarbă îndărătnicie
Supunerea ce-mi datora. Slăvite,
De n-o să-l vrea aici, în faţa voastră,
Pe cel ce l-am ales să-i fie mire,
Voi cere, după legile Atenei
Ce-mi dau asupra ei depline drepturi,
Sau s-o cunun cu tînărul acesta,
Sau morţii să o dau, cum spune legea *.

THESEU

Tu, Hermia, ce spui ? Să-cugeti bine î Să-l socoteşti pe tatăl tău un zeu : Căci frumuseţea el ţi-a zămislit-o. *f* Tu eşti asemeni unui chip de ceară *iPe* care el l-a plămădit şi poate , (Să îl păstreze-ntreg, ori să îl strice.[J] Demetrius e-un tînăr plin de haruri.

HERMIA Lysander e la fel.

THESEU

Nu mă-ndoiesc.

Avînd de partea sa pe tatăl tău, Mai plin de haruri este celălalt,

HERMIA Cu ochii mei aş vrea.să vadă tata.

THESEU Mai bine-ar fi ca ochii tăi să vadă'!

LCu

mintea lui.

[J] Una din legile lui Solon dădea părinţilor dreptul de viaţă şi de moarte asupra copiilor.

HERMIA

Iertare cer, stăpîne, Dar nu ştiu ce putere mă îndeamnă Să fiu cutezătoare şi să-nfrîng Sfiala ce **m-ar** fi oprit a-mi spune **întregul** gînd aici, în faţa voastră ; Plecată, însă, rogu-vă, mărite, Dezvăluiţi-mi răul ce m-aşteaptă De nu-l iau pe Demetrius de soţ.

THESEU

Vei fişau dată morţii, sau gonită Pe veci dintre făpturile-omeneşti, Deci, Hermia, întreabă-ţi tinereţea, Dorinţele şLsîngele năvalnic : Vei fi în stare, mfruntmdu-ţi **tatăl,** Să-mbraci veşmîntul aspru-al schivniciei, Inchisă-ntr-o chilie-ntunecată Să-nalţi în cinstea lunii reci şi sterpe Tînguitoare cîntece de slavă ? De trei ori fericite **sînt** acelea Ce, stăpînind al sîngelui **îndemn,** Urmează-aîaiul sfintelor fecioare. Dar pe pămînt e mult mai fericit Un trandafir ce-şi dăruie mireasma. Decît cel ce-n sihastră bucurie Trăieşte, creşte, şi-apoi se usucă, Vegheat de feciorelnicii săi spini,

HERMIA

Ca el vreau să trăiesc şi să mă sting, Decît să-mi fie trupul prihănit Purtînd povara unui jug nevrednic : Nu ! Inima nu-l vrea stăpîn pe-acesta.

THESEU

îţi dăm răgaz să te gîndeşti mai bine": Cînd luna nouă va pecetlui Nuntirea mea cu draga-mi Hipolita, Tu, fiică răzvrătită, vei muri Sau vei primi să te măriţi cu-acela Pe care tatăl tău ţi l-a ales, Sau ascultare vei jura Dianei, Unindu-te pe veci cu schivnicia.

DEMETRIUS
O, Hermia, supune-te ! Lysander, Părelnice sînt drepturile tale, Iar ale mele-s legiuite-n totul,
LYSANDER
Pe tine te-ndrăgeşte tatăl eî, însoară-te cu el şi lasă-mi mie Pe Hermia, că ea mă îndrăgeşte.
EGEU
îţi rîzi de noi ! Da, eu i-am dat iubirea; Şi tot ce am iubirea-i dă în dar. Cum fata e a mea, i-o dăruiesc,
LYSANDER
^Măria-ta, de neam sînt ca şi el, ţ
Nu-s mai sărac, mai caldă mi-e iubirea."
ţ Şi nici în însuşiri nu-s mai prejos,
' (Ba, poate-l şi întrec). Un lucru, însă, E mai de preţ decît aceste vorbe :
"Eu, numai eu i-s drag acestei fete. ^ De ce, dar, dreptul meu să nu mi-l apăr ? Demetrius, i-o spun acum în faţă, Pe mîndra fiică-a lui Nedar, Helena, Cu vorbe-amăgitoare-a fermecat-o. li
Sărmana, ea-l adoră ca pe-un idol Pe omu-acesta crud şi nestatornic,
THESEU
Mărturisesc, am auzit acestea
Şi vrut-am pe Demetrius să-l chem.
împovărat de treburile mele,
Uitat-am gîndu-acesta. Hai, Egeu !
Demetrius, să vii şi tu cu noi.
Vreau să vă dau o tainică poruncă.
Tu, Hermia, cu tine însăţi luptă
Şi te supune vrerii părinteşti ;
Altminteri, legea aspră din Atena
(Pe care n-avem dreptul s-o-mblînzlm)
Sau morţii te va da, sau schivniciei.
Să mergem, Hipolita, draga mea.
Urmaţi-ne, Demetrius, Egeu ;
Ne sînteţi amîndoi de trebuinţă
La sărbătoarea noastră ; vă voi spune
O taină care, ştiu eu, vă priveşte.
EGEU
Cu dragoste supusă vă urmăm. *(Ies Theseu, Hipolita, Egeu, Demetrius şi sruita.)*
LYSANDER
De ce e draga mea atît de pală Şi rozele-n obraji au vestejit ?
HERMIA
Au însetat de ploaia care-adastă Din ochii-mi întristaţi să se reverse.
LYSANDER
Din cîte ştiu, din cîte-am auzit Sau am citit vreodată în istorii,
Nicicând nu-i dat iubirii-adevărate Să curgă lin şi fără tulburare ; Sau se ivesc nepotriviri de neam...'
HERMIA
Ce chin ! Cel mic legat de cel înalt !
LYSANDER
Sau vîrsta nu le e deopotrivă..;
HERMIA
Ce trist ! Bătrîni uniţi cu tinereţea !
LYSANDER
Sau cei din jur în locul tău aleg..,'
HERMIA
Ce iad ! Cu odhii altuia s-alegi !
LYSANDER

Sau cînd iubirea-n toate-i potrivită, Războaie, molimi, moartea o-mpresoară Şi o preschimbă-n zvon nedesluşit, Fugar precum o umbră, scurt ca visul, Asemeni unui fulger care-n beznă Dezvăluie şi cerul şi pământul, Dar pîn'să strigi : „priveşte !", s-a"şi stins,[1] Şi l-a-nghiţit pe veci gîtlejul nopţii : Tot ce luceşte e sortit pieirii,
HERMIA
Dacă-i aceasta legiuirea soartei, Să aibă parte dragostea de chin, * Să îndurăm ursita împăcaţi. ,
Iubirea e-mpletită cu durerea,
Cum e şi cu suspinul şi cu visul, Cu lacrima, cu gîndul, cu dorinţa.
LYSANDER
Cuminte sfat ! Ascultă, deci, iubito : • Am o mătuşă văduvă, bogată,: Ce niciodată n-a avut copii, De-aceea, mă iubeşte ca pe-un fiu. Ea stă la şapte leghe de oraş ; N
Acolo ne putem, căsători
La adăpost de legile Atenei.
Deci, de ţi-s drag, cum spui, te furişează
Din casa părintească mîine noapte,
Şi vino-n codru, unde te-am văzut
Odată, cînd veniseşi cu Helena
S-aduceţi slavă zorilor de mai.
Acolo te voi aştepta.
HERMIA
Lysander,
Pe arcul cel mai tare al lui Amor, Şi pe sageata-i cea mai ascuţită, L. Şi pe-al lui Venus porumbel preasfîat, Pe-al inimilor rodnic legărmnt, Pe rugul ce pe Dido mistuit-a | Cînd Eneas şi-a părăsit iubita ', / Pe jurămîntul care mai ales
Bărbaţii l-au călcat atît de des, \ La ceasul hotărît îţi jur că vin, V Fără să şovăi cîtuşi de puţin.

[1] De fapt, în legendele mitologice eline, Theseu — pe vremea căruia se petrece acţiunea piesei — a trăit cu mult înaintea morţii Didonei,

LYSANDER
Să-ţi ţii cuyîntul... Iat-o pe Helena ! *(Intră Helena.)*
HERMIA Să fii de zei, frumoaso, ocrotită !
HELENA
O, lasă vorba-aceasta nerostită ! Demetrius pe tine te socoate, Frumoasă, mai frumoasă decît toate. Sînt stele ochii-ţi, glasul tău îmbie Mai dulce ca un tril de ciocîrlie Pe care îl ascultă un cioban Cînd grînele se leagănă în lan, Şi păducelubse îmbracă-n floare.
Vai, frumuseţea nu-i molipsitoare !
Nici glasul dulce, nici privirea ta,
Nici pletele nu ţi le pot lua.
Aş vrea să dau în dar întreg pămîntul
(Doar pe Demetrius al meu păstrîndu-l),.
Primind în schimb întreaga-ţi: frumuseţe.
Vreau de la tine ochii mei să-nveţe
Ce vrăji cu meşteşug ţes.ochii tăi
Robindu-i ale inimii bătăi.
HERMIA
Mă-ncrunt şi-i sînt din ce în ce mai dragă.
HELENA
Surîsul meu ar vrea să te-nţeleagă
HERMIA '4
I-arunc mustrări, iubirea mi-o dă el.[1]
HELENA 'O; rugile-mi nu îl clinteac defel.
HERMIA
Eu îl urăsc, el tot îmi iese-n cale.
HELENA

Eu îl iubesc, el ură-mi dă, şi jale,
HERMIA
Ce vină am că mintea şi-o pierdu ?
HELENA
De vină-i frumuseţea ta, nu tu ! Această vină-asupra me^ă să cadă !
HERMIA
Fii liniştită, n-o să mă mai vadă : Pleca-voi cu Lysander din cetate...' Ce şiruri lungi de ceasuri fermecate Mi-a dat Atena dintru început ! Cînd însă pe Lysander l-am văzut, Din clipa-aceea, al iubirii crai Mi-a preschimbat în iad întregul rai.
LYSANDER
Părtaşă fii, Helena, tainei noastre : Cînd mîine, din tăriile albastre Zeiţa cea cu plete aurii Mărgăritare-n ierbi va risipi Şi se va oglindi senină,-n unde, La ceasul ce pe-ndrăgostiţi i-ascunde, Pleea-vom din Atena pe furiş.
HERMIA
Vom căuta-n pădure ascunziş, Acolo, unde-n brazdele de flori, Noi două stăm de taine-adeseori. Eu şi Lysander, într-al nopţii ceas, Atenei îi vom spune bun rămas, Găsi-vom, poate, şi prieteni noi... Adio ! Şi te roagă pentru noi ! Pe dragul tău să-l vezi curînd că vine Adus de soarta bună către tine. Lysander, nu-ţi uita cuvîntul dat! Aşadar, pînă mîine pe-nserat Lăsa-vom setea aprigă-a privirii Rîvnind după izvoarele. iubirii.
LYSANDER
Da, Hermia !
(Hermia iese.) Helena, cît aş vrea,
Cel ce ţi-e drag iubirea lui să-ţi dea ! (Iese.)
HELENA
Sînt unii fericiţi cum alţii nu-s... Ea nu e-n frumuseţe mai presus ! Doar singur el, Demetrius, nu vrea Să desluşească frumuseţea mea. A Hermiei privire l-a orbit, Aşa cum el privirea mi-a robit. Iubirea schimbă-n limpezi frumuseţi Tot .ee-i mărunt şi fără nici un preţ. Ea vede nu cu ochii, ci cu dorul ; De-aceea Cupidon luîndu-şi zborul, Precum un orb, aşa-i înfăţişat... Copil nechibzuit, întraripat.
Aripa-i semn că graba îi dă ghes, De-aeeea se înşeală-atît de des. Pentru ştrengari, o joacă e minciuna, El legămîntu-şi calcă-ntotdeauna. Demetrius, pe vremuri, înainte, O grindină vărsa, de jurăminte. Acum, privirea lui, ca o văpaie, Aceste grindini le-a schimbat în ploaie. Merg să-l vestesc de fuga dragei lui, O va urma-n adîneul codrului. De-o vrea să-mi mulţumească pentru veste,' Ce scump o să plătească toate-aceste ! Dar ştiu c-aleanul meu s-o domoli, Văzîndu-l şi-ntor&îndu-mâ aci. , *(Iese.)*
SCENA 2
Atena. Casa meşterului Gutuie. Intră Gutuie, Blînău, Fundulea, Flaut, Botiţor şi Subţirelu [1]
GUTUIE , -S-a adunat toată trupa ? FUNDULEA
Mai bine-ai striga după listă, unul cîte unul.[1] GUTUIE
Uite, aici sînt trecuţi toţi actorii din Atena pe care i-am crezut vrednici să joace la nunta ducelui şi-a ducesei.
[1] în desfăşurarea acţiunii antice, Shakespeare introduce aceste personaje, umili meşteşugari ai vremii sale. Pentru a accentua caracterul contemporan aî acţiunii susţinute de ele, marele dramaturg Ie dă nume englezeşti. Am tradus numele proprii (aşa cum, dealtfel, au făcut-o tălmăcitorii în rusă şi germană), întriicît ele echivalează clar cu cîte o poreclă. Shakespeare a relevat umorul scenelor cu meşteşugari şi prin acest procedeu onomastic (n.t).

FUNDULEA ■"
înainte de toate, bunule Peter Gutuie, spune-ne cuprinsul piesei, pe urmă citeşte numele actorilor şi apoi să luăm o hotărîre.
GUTUIE
Ei bine,- piesa se cheamă *Prea trista comedie şi tragica moarte a lui Pyram şi-a Thisbeii* '.
FUNDULEA
Pe cinstea mea, e o piesă grozavă şi foarte veselă. Acum, Gutuie dragă, strigă-i pe actori după listă. Meşterilor, staţi la locurile voastre.
GUTUIE Răspundeţi cînd vă strig ! Nick Fundulea, ţesătorul.

FUNDULEA
Aici ! Spune-mi ce rol mi-ai pregătit, şi mergi mai departe.
GUTUIE Tu, Nick Fundulea, o să-l joci pe Pyram.
FUNDULEA Cine-i, Pyram ăsta ? Un tiran sau un amorez ?
GUTUIE Un amorez care se omoară într-un chip foarte vitejesc.
' ' FUNDULEA
Pentru asta o să fie nevoie de cîteva lacrimi. Dacă îmi daţi mie rolul, publicul va trebui să-şi păzească bine ochii. O să stârnesc adevărate furtuni, o să mă tîngui tocmai

[1] Ironie la adresa titlurilor pompoase ale unor tragedii la modă în vremea lui Shakespeare.

cum trebuie. Da'plăcerea mea a mai mare sînt tot rolurile de tirani. Pot să-l joc grozav pe Ircule ; sau să mă vedeţi în rolul lui Rupe-Pisică \ se cutremură pămîntul, nu altceva.
Stîncile-nfuriate,
Ploile-nspumate
Rupe-vor lăcate,
Porţi de închisoare %
Fibus să se-ntarte
Strălucind departe,
Veşnic o să poarte
Soarta schimbătoare.
Ce minunate erau astea ! Ei, acum strigă-i pe ceilalţi.?? Astea sânt lucruri făcute pentru Ircule, pentru un tiran,[1] Un amorez e mai plîngăreţ.
GUTUIE Francis Flaut, cîrpaci de foaie \
FLAUT Aici-s, Gutuie !
GUTUIE Tu o să te îndeletniceşti cu rolul lui Tliisbe;
(**FLAUT**
Cine-i Thisbe ăsta ? Un cavaler rătăcitor ?
GUTUIE E doamna pe care trebuie so iubească Pyram.
FLAUT
Nu. zău, te rog nu mă pune să joc un rol de femeie; Uite. îmi dau tuleiele.

Personaj al unei comedii medievale, *Fata fuftoasă.*

GUTUIE
Nu-i nimic ! O să ai mască şi o să-ţi poţi subţia glasul cît vei pofti *.
FUNDULEA
Dacă-i vorba de mască, lasă-mă pe mine s-o joc pe Thipsea. îmi potrivesc o voce nemaipomenit de subţire : „Thipse ! Thipse !", „Ah, Pyram, iubitul meu ! Iubita ta, Thipse, draga ta iubită !".
GUTUIE Nu, nu ! Tu o să-l joci pe Pyram şi Flaut pe Thisbeea.
FUNDULEA Bine ; mai departe ! -
GUTUIE Robin Subţirelu, croitorul !
' **SUBŢIRELU**
Aici, Peter Gutuie !
GUTUIE
Tu o să joci rolul mamei lui.Thisbe. Tom Botişor, căi-;
dărarul ! .■*
BOTIŞOR
Aici-s, Gutuie !
GUTUIE
Tu, pe al tatălui lui Pyram. Eu, pe al tatălui Thisbeii. Blîndu, tîmplarul ! Tu o să fii leul. Şi cred că fiecare a primit rolul potrivit.

[1] în vremea lui Shakespeara bărbaţii încă jucau în rolurile **feminine.**

BLÎNDU
N-ai pe undeva scris rolul ăsta al meu? Dă-mi-l, te rog ! Eu nu prea am ţinere de minte,
GUTUIE N-o să ai nimic de făcut, decît să răcneşti ca leul.

FUNDULEA
Lasă-mă pe mine să-l joc pe leu ! O să răcnesc, de-o să fie mai mare dragul să mă asculţi. O să rag aşa de bine, că parcă-l aud pe duce : „Bis, leul ! Bis, leul ! Răcneşte înc-o dată !".
I GUTUIE
Dacă o să răcneşti prea tare, o să le sperii pe ducesă şi pe doamne, o să le faci să ţipe de groază. Şi pentru asta, ne putem trezi spînzuraţi.
TOŢI
Crezi că pentru asta-i poate spînzura pe fiii 'mamelor noastre ?
FUNDULEA
De asta puteţi fi siguri. Dacă le veţi speria cumva pe doamne, ele nu vor sta pe gînduri şi ne vor trimite la spînzurătoare. Dar vă făgăduiesc să-mi îngroş vocea, să scot un răget mai dulce decît un gungurit de porumbel. Pot să rag aşa, încît să credeţi că auziţi o privighetoare.
GUTUIE
Nu poţi juca alt rol decît pe-al lui Pyram. Pentru că Pyram e un om cu obraz frumos, un om bine făcut, aşa cum ţi-ar place să vezi într-o zi de vară un qavaler frumos, încîntător. Vezi, deci, că-i bine să-l joci pe Pyram.
22
FUNDULEA
Bine, o să-l joc. Ce barbă e mai potrivită pentru rolul ăsta ?
;
GUTUIE Poţi să-ţi pui orice fel de barbă.
FUNDULEA
O să-mi iau o barbă galbenă ca paiul, sau una pork>-caliu-aprinsă, sau d-aia franţuzească, galbenă, galbenă de tot.
GUTUIE
Barbă franţuzească ? Unele tidve de franţuji sînt spîne ca-n palmă. Vrei să joci fără barbă ? Acum, iubiţi meşteri, am terminat. Astea sînt rolurile voastre. Vă rog, vă implor, vă poruncesc să le învăţaţi ca pe apă pînă mîine seară. O să ne întîlnim în pădurea de lîngă palat, la o leghe de oraş, cînd o să răsară luna. O să facem o repetiţie. Dacă repetăm în oraş, ne pomenim cu o grămadă de gură-cască pe capul nostru şi tbată lumea o să ne afle planul. Intre timp, vă fac eu o listă de lucrurile de care mai are tra-buinţă piesa noastră. Vă rog să veniţi la timpul hotărît.
FUNDULEA
Nici o grijă. O să venim la vreme, să putem repeta în voie. Daţi-vă silinţa să fiţi fără cusur. Adio !
GUTUIE La stejarul ducelui. Acolo să ne întîlnim,
FUNDULEA
Destul ! Venim, orice s-ar întîmpla *.
(Ies.)
[1] în original „oricum or fi coardele arcurilor, rupte sau întregi", Străjile Londrei aveau uneori obiceiul să se scuze cînd nu veneau la o întâlnire, sub motiv că „li s-a rupt coarda la arc".
2?

ACTUL n

O *pădure în apropiere de Atena. Puck şi o zînă intră din două părţi* diferite.
PUCK Hei, duh sprinţar ! Pe unde rătăceşti ?
ZÎNA
Peste dealuri şi văi,
Prin tufişuri şi spini,
Prin puhoaie, văpăi,
Prin, livezi şi grădini,
Tot văzduhul îl măsor,
Globul lunii-ntrec în zbor ;
Doamnei zînelor, în cale

l-aştern rouă-n iarba moale
Nalbele-o slujesc ades ;
în veşmîntul lor se ţes
Roşii pietre, nestemate,
Sucurile-nmiresmate. Anin aici de fiecare floare Cercei de rouă, mici mărgăritare. Duh bădăran, te las, îmi văd de drum : Regina, spiriduşii vin acum.
PUCK
La noapte craiul nostru va sosi
Şi o serbare o să dea aci.
Să fii cu ochii-n patru, nu cumva
Regina să răsară-n cafea sa.
E foc şi pară craiul, mînios
Că în alaiul ei e-un prunc frumos,
Din India răpit, de la un rege.
Lui Oberon i-e ciudă, se-nţelege...
Pe lume un copil mai mîndru nu-i
Şi vrea morţiş să-l ia-n alaiul lui,
Cu el să plece-n codru-ntunecat.
Dar ea din ochi îl pierde pe băiat,
Cu flori îl încunună, şi—I răsfaţă.
Uînd se-ntîlnesc, de-aceea, faţă-n faţă,
Prin pajişti, prin dumbrăvi, lîngă izvoare,
Sub stelele în veci scînteietoare,
Cu-atîta duşmănie se sfădesc,
Că elfii-n cupa ghindei se pitesc
ZÎNA
De nu mă-nşeală chipul, glasul tău,
Eşti spiriduşul năzdrăvan şi rău,
Numit de lume „Robin-Bun-Băiat" ;
Tu le-ngrozeşti pe fetele din sat,
Şi laptelui smîntîna toată-o iei ;
Laşi numai zer acriu în putinei —:
Degeaba se munceşte biata babă,
Că nu s-alege untul, nici o boabă !
Opreşti din fiert şi mustu-n zăcători,
în noapte-i rătăceşti pe călători,
Şi rîzi apoi de ei ; dar cei ce-ţi spun
„Năstruşnic spiriduş" sau „Puck-cel-Bun",
Au parte de-ajutorul tău pe veci,
Şi cu noroc prin viaţă îi petreci.
Aşa e ?
PUCK
Ai ghicit. Eu sînt un duh Ce zbor întreaga noapte prin văzduh ", Pe Oberon îl fac să rîdă-ades, Cînd ca o mînză sprintenă nechez, Momind pe nărăvaşul armăsar. M-ascund la vreo cumătră în pahar, Sub chip de măr răscopt ; şi, cînd la gură Ea' dă să ducă-ntîia sorbitură, O-mproşc pe sînul veşted. Altă dată, Cînd deapănă-o poveste-nfricoşată, Mătuşa crede că-s un scăunel. Şi cată să se-aşeze-ncet pe el % Eu fug, ea pe podea se prăvăleşte, Ţurloaiele îşi saltă şi tuşeşte. Ceilalţi, înveseliţi de-aşa năpaste Icnesc de rîs, ţinîndu-se de coaste, Şi jură că riicicînd n-au petrecut Un ceas atît de vesel şi plăcut... par, fugi ! Priveşte, Oberon se-arată !
' ZÎNA
O, de-ar pleca ! Sţăpîna-ini vine, iată ! (Oberon *intră, dintr-o parte, urmat de alaiul său ; din partea cealaltă, Titania şi alaiul ei.)*

OBERON
Titanie trufaşă, nu mă bucur Că te-ntîlnesc sub scînteierea lunii.
TITANIA
Da, iată-l deci pe Oberon, gelosul ! Să mergem, zîne dragi ! Nu-i mai cunosc Tovărăşia lui, nici aşternutul.
OEERON Nesocotito, stai ! Nu-ţi sînt eu soţ ?
TITANIA
Aşa cum s-ar cădea să-ţi fiu eu soaţă. Dar ştiu cum, furişîndu-te din ţară, Furat-ai chipul lui Corin, păstorul ; Stăteai întreaga zi cîntînd din fluier Sau îngînînd Philidei drăgăstoase Dulci stihuri de iubire. Pentru ce Te-ntorci din munţii Indiei, silhui ? Doar pentru amazoana-nfumurată, Comedianta-n straie de războinic, Ibovnica-ţi măţăhăloasă, care Curînd se însoţeşte cu Theseu. Vii nunta să le-o binecuvîntezi ?
OBERON
Cum n-ai ruşine-astfel să ponegreşti
Prietenia mea cu Hipolita,
Ştiind că-ţi ştiu iubirea cu Theseu ?
Nu tu l-ai smuls în noaptea înstelată
Din braţele-nşelatei Perigina ?
Nu l-ai silit s-o mintă pe Egleea,
Pe Ariadna şi pe Antilopa ?
- TITANIA
Bolnave născociri de om gelos ! De cîte ori, din miezul verii-ncoace, Ne-am întîlnit pe dealuri, în vîlcele, în codru,-n cîmp, lîngă izvor, prin trestii, Sau pe-ale mării ţărmuri nisipoase, Cînd vîntul fluiera şi noi dansam, Avan te-ai repezit ţipînd la noi.
Şi jocul ni I-aî tulburat. Iar vîntuî S-a mîniat că ne cînta-n zadar ; Sorbind din valuri pîcle otrăvite, Le-a risipit pe cîmp. Firave gîrle, Umflîndu-se trufaşe, au spart matca. Zadarnic boii au trudit sub jug Şi oamenii au asudat din greu : Că spicul nici n-a dattuleie-n bai'bă Şi a murit. Dumbrăvile-s pustii» Cîmpia înecată, numai corbii Se-ngraşă; hulpav ciugulind din leşuri. Şotroanele-s de mîl acoperite, Potecile ce şerpuiau prin ierburi Sînt neumblate, nu se mai cunosc. Colindele şi basmele-s uitate Şi cîntecul de slavă sau de joc. Iar luna, doamna valurilor mării, De furie pălind, văzduhu-l udă Şi răspîndeşte aburi reci şi umezi Ce-aduc dureri încrîncenate-n oase. întregul crug al vremii se răstoarnă î. Căruntul ger se lasă peste roze, Cununa de omăt şi sloi a iernii E-mpodobită azi cu flori şi muguri, Şi anotimpurile vin de-a valma, Că nimeni nu le mai cunoaşte rostul. Năvala-aceasta de nenorociri A izvorît din certurile noastre. Părinţii lor noi sîntem, amîndoL
OBERON
Numai de tine-atîrnă sa le-opreşti, Titania de ce să-l mai înfrunte Pe Oberon al ei ? Eu nu îţi cer
Decît un băieţaş pierdut, pe care .Vreau scutier să-l fac.
TITANIA
Te -linişteşte !
întreaga ţară-a zînelor nu poate Să cumpere copilul de la mine. Căci maică-sa era din tagma mea,' Şi-adesea,-n Indii,-n noaptea-nmiresmată, Stătea în preajma mea sporovăind, Sau, în nisipul lui Neptun culcate, Rîdeam de pînza navelor, rotundă Sub dezmierdarea vîntului şăgalnic Precum un pîntec rodnic de femeie;' Apoi, asemeni lor, se legăna (Era pe-atuncea grea cu-acest copil), Părînd că pe nisipul cald pluteşte'; Pleca rîzînd şi iar venea spre mine, Ca nava încărcată ca scumpeturi. Era sărmana, însă,, muritoare : Se stinse-n ceasul cînd născu băiatul. De dragul ei acum îi cresc copilul, De dragul ei nu mă despart de el.
v OBERON Cît ai de gînd să stai aci,-n pădure ?
TITANIA
Plec, poate,, după nunta lui Theseu. De vrei în jocul nostru să te prinzi, Sau să priveşti cum dănţuim sub lună, Poţi să rămîi. De nu, pe-aci ţi-e drumul,
OBERON pe-mi dai copilul, te-nsoţesc oriunde.' /

TITANIA
Nici gînd ! Să mergem, zânelor, de-aci ; Dacă rămînem, sfada va porni. *(Iese Titania cu suita ei.)*
OBERON
Drum bun ! Dar nu vei părăsi pădurea Nainte de-a-mi plăti ocara asta. Apropie-te, Puck ! Ţi-aduci aminte, Stăteam cîndva pe-o stîncă, lîngă mare, Cînd răsună un cîntec de sirenă, Atît de dulce, că-nspumatul val S-a domolit ; şi stele lunecat-au S-asculte viersul ei.
PUCK
Mi-aduc aminte.
OBERON
Şi am văzut — tu n-ai putut vedea -Pe Amor înarmat plutind sub lună ; Ţinti-n vestala mîndră,-nscăunată Pe-un tron din Soare-apune, slobozind Din tolba lui săgeata cea mai iute, De parcă ar fi vrut ca dintr-o dată Vreo zece mii de inimi să străpungă, Dar am văzut săgeata-nflăcărată Stingîndu-se în raza rece-a-lunii. Nevătămată a trecut fecioara, Netulburată-n gîndurile ei[J]. Săgeata a căzut atunci pe-o floare
[1] Referire omagială la Elizabetha. în romanul *Kenilworth* al lui W. Scott, regina îi porunceşte lui Walter Raleigh să recite aceste versuri shakespeareane.
Ce-n purpură-şi schimbă pe loc albeaţa, Şi fetele-i spun „dragoste" [1] de-atunci. Să mi-o aduci; o ştii, ţi-am arătat-o. Cei cărora pe genele-adormite Le picuri sucul florii fermecate Se-ndrăgostesc de cea dintîi făptură Pe care-o văd cînd se trezesc din somn. Deci, adu-mi-o ; să vii atît de grabnic, încît Leviatanul, în răstimp, Să nu apuce-o leghe să înoate.
PUCK . ţ
Pămîntu-l voi încinge cu un brîu în mai puţin de-un ceas.
(Iese.)
OBERON'
Voi aştepta
Titania s-adoarmă-ntr-un tîrziu ; Pleoapele cu floarea-i voi atinge. Fiinţa ce-o să-i iasă-ntîi în cale, (De-o fi leu, maimuţoi, urs, lup sau taur) O să-i aprindă flacăra iubirii. Şi pînă-o s-o dezleg din vraja-adîncă (Aceasta e-n puterea altei ierbi) O voi sili copilul să mi-l dea. Dar cine vine-aici ? Sînt nevăzut[2]. Deci pot s-ascult în voie ce-şi vor spune. *(Intră Demetrius şi Helena, urmărindu-l.)*
[1] în original, „love-in-idleness" = pansea (Viola tricolor). Dragoste = plantă erbacee eu flori purpurii (Sedum fabaria).
[2] Puck şi Oberon vorbesc adesea în scenă, fără. să li se
men-
ţioneze intrarea. Invizibili sau vizibili după voie, ei par a nu ţine seama de regulile scenice.
DEMETRTVS
Nu te iube.sc. Deci nu-mi aţine calea ! Unde-s Lysander, Herrnia cea mîndră ? îl voi ucide ! Dînsa m-a ucis... Mi-ai spus că-n taină au fugit aici ; Zadarnic însă răscolesc pădurea — Pe Hermia cea dragă n-o găsesc. Dă-mi pace ! Nu umbla în urma mea !
HELENA
Dar tu mă chemi necontenit spre tine, Tu, inimă de adamant ; nu fierul, Ci inima-mi statornică, de-oţel, Tu o atragi... De-ţi pierzi puterea-aceasta, Putere n-o să am să te urmez.
ţ DEMETRIUS
Cum ? Eu te chem ? îţi spun cuvinte dulci ?,
Nu ţi-am strigat în faţă adevărul
Că nu-mi eşti dragă, nici nu poţi să-mi fii *%*
HELENA
De-aceea-mi eşti din ce în ce mai drag ; Eu cîine credincios îţi sînt : mă baţi, Şi eu mă gudur... Doar atît îţi cer : Ca pe un cîine-alungă-mă, dă-n mine, Dar să-mi îngădui să-ţi păşesc în urmă. Ce loc mai oropsit să-ţi cer în suflet (Dar pentru mine-i loc de-naltă cinste) Decît să mă socoti precum un cîine ?
/ DEMETRIUS
Nu-mi aţîţa mînia ! Sînt 'bolnav: Cînd te privesc.
HELENA'

Bolnavă sînt şi eu Cînd nu te văd.
DEMETRIUS
N-ai bună cuviinţă, Âî părăsit cetatea, te-ai dat prinsă în mîna unui om ce te urăşte, Şi porţi comoara feciorie tale Pîndită de primejdiile nopţii, De sfatul rău al. unui loc pustiu.
HELENA
Mi-e cinstea ta o pavăză ; nu-i noapte
Cînd pot obrazul tău să ţi-l zăresc.
Nu cred că noaptea neagră mă-nconjoafă,
Pădurea nu îmi pare-un loc pustiu,
Că tu, în ochii mei, eşti lumea-ntreagă.
Cum pot să spun că-s singură, cînd lumea
Asupra mea privirea-şi aţinteşte ?
DEMETRIUS
Fug în desiş, de tine să m-ascund ; Te las în. seama fiarelor,
HELENA
Nici una;
Nu-i mai nemilostivă decît tine. Fugi vinde vrei ! Povestea, deci, se schimbă : Apollo fuge, Daphne *-l urmăreşte, Sau uliul gonit de porumbiţă, Un tigru-nspăimîntat de-o ciută blîndă ; Sfiala cum să-nvingă voinicia ?
' In mitologia gr«:o-romană, numele unei nimfe preschimbate * îs* dafin în clipa în care a fost ajunsă de unnări.toru) ei,, Apollo,
zeul soarelui. '
| ™ Visul unei nopţi de rară
BEMETRIUS
Nu mă opresc să te ascult. Dă-mi drumul ! Şi dacă după mine te mai ţii, Te fac de rîs aicea, chiar în codru.
IIELENA
în templu, în cetate,-n cîmp, vai mie, Mereu îţi rîzi de mine. Ce ruşine ! Tu înjoseşti astfel femeia însăşi. Bărbaţii-n lupte cuceresc iubirea ; Pe noi altcum ne plămădeşte Firea : Ni-e dat ca noi iubirea s-o iscăm Şi nu după iubire s-alergăm.
(Iese Demetrius.)
Vin după tine. Fac un rai din iad De-o fi de mîna celui drag să cad. *(Iese.)*
OBERON
Fii sigură : de-aici nu va scăpa Nainte de-a cerşi iubirea ta.
(Intră Puck.) Bine-ai venit hoinarule !... Şi floarea ?
PUCK '; Da, am adus-o !• ■■■ :.';r-■• ■ :o ■ .' ■'• -\-
OBERON
Dă-o-ncoa', te rog.
E-un ţărm umbrit de **flori** de eaprifoi, Cresc toporaşii cu petale moi, Răsuri şi cimbru se apleacă-n vînt... **Titania** se-opreşte cînd şi cînd. Şi după joc, adoarme ostenită.
Şopîrla-şi lasă pielea smălţuită
Să se-nveşmînte zînele cu ea ;
Titaniei, cu floarea-aceast-a mea,
O să-i trezesc aprinse năluciri...
Tu cată în desiş să te prefiri :
E-o fată din Atena, alungată
De-al ei iubit... Ai grijă, deîndată
Ce-adoarme el, să-i picuri suc pe pîoape
Dar fă astfel, ca ea să-i fie-aproape,
Pe ea s-o vadă-ntîi la deşteptat.
în strai atenian e-nveşmîntat ;
îl vei ghici. Ia seama, însă,-oleacă :
Iubirea lui pe-a ei să o întreacă.
La cmtători să mi te-ntorci aci.
PUCK

Întocmai vrerea ta se va-mplini (Ies.)
[' Ş C E N A 2j *(Vn coli al pădurii. Intră Titania, urmată de alaiul ei.}*
TITANIA
Acum, roti-vom dansuri, vom cînta, ; Şi, apoi, veţi pleca într-o clipită. Voi să ucideţi viermele din muguri. Voi aripa liliacului s-o smulgeţi, ' Veşminte pentru elfi croind din ea. Voi bufniţa să o goniţi din **preajmă,** Că prea cu jale cîntă cînd ne vede. Să-mi îngînaţi un cîntec pîn-adorm, Şi-apoi plecaţi să **vă-mpliniţi** menirea.
Zînele cîntă'î Voi, şerpi cu limbile-nfurcate,
Arici ţepoşi, ascunşi să staţi ! Şopîrle şi omizi vrîstate,
Al doamnei somn nu-l tulburaţi.
Viersul tău. privighetoare.
Somnul cald să~i înfăşoare. Nani, nani, nani. nani
Nici primejdie, nici vrajă
Lingă ea să stea de strajă. Noapte bună, nani, nani.
Tu, paing cu lungi picioare,
Ţese-ţi pînza-n altă parte. Melci cu casa la spinare,
Cărăbuşi, fugiţi departe.
Viersul tău, privighetoare,
Somnul cald să-i Înfăşoare,
Nani, nani, nani, nani.
O ZlNA
A adormit... Să nu rămmă In preajma ei decît o zînă.
Ies *z'inele. Titania doarme. Intră Oberon, care atinge pleoapele Titaniei cu floarea,f*
OBERON ▪▪▪▪
Cel ce-ntîi ţi s-o ivi Cînd din somn te vei trezi Dragostea ţi-o va stîrni. Tigru, pardos, bunăoară, Urs, mistreţ, sau altă fiară Ce-nainte-o să-ţi răsară Ţie-ndată o să-ţi pară Că-i frumos din cale-afară. *[lese. Intră Lysander şi Ilermia.)*
LYSANDER
Ai ostenit de drum, iubita mea, . Am rătăcit cărarea, mi se pare*.. Să poposim aici, vom aştepta Peste păduri să urce mîndrul soare."
HERMIA
Să fie precum vrei! Aşterne-ţi pat, Eu dorm aci,-n frunzişu-nmiresmat,
LYSANDER
O să ne facem pernă din trifoi. Un pat, un gînd, un suflet amîndoi.
HEKMIA
De-i drept ce spui, că eu ţi-s dragă foarte; Te rog, fă-ţi aşternutul mai departe.
1 LYSANDER
Doar cinstea mea îi dă imbold vorbirii,
în veci iubirea e tîlmaci iubirii,
Am spus că inima-mi de-a ta-i legată,
Că laolaltă s-au pornit să bată,
Şi că sîntem uniţi prin legămînt
Că-n suflete trăieşte-acelaşi gînd.
Dă-mi voie lîngă tine să mă-ntind,
Că nu mă-ntind prea mult, să ştii, nu mint.
» HEKMIA
Cimilituri gingaş meşteşugite! Dar n-aş putea nicicînd să cred, iubite, Că spui minciuni. Te rog cu stăruinţa Cum îi îndeamnă buna-cuviinţă Pe-o fată şi-un flăcău ca să se poarte? întinde-ţi aşternutul mai departe.
Iubitul meu, acuma, noapte bună ! Cît vei trăi, iubirca-ţi să n-apună !
LYSANDER
Amin ! Să se-mplinească ruga ta ! Şi viaţa să-mi sfîrş£sc de voi trăda. Să te dezmierde somnul lin... Cu bine !

HERMIA
Urarea ta aş vrea s-o-mpart cu tine ! *(Amîndoi adorm. Intră Puck.)*
PUCK
Codru-ntreg l-am răscolit,
Pe flăcău nu l-am găsit,
Să-i aprind cu-această floare
Dragostea mistuitoare.
Linişte şi beznă oarbă...
Cine doarme-aici, în iarbă ?
Strai atenian... Aha !
Craiul meu aşa-mi spunea,
C-o alungi pe biata fată ;
Ea acolo'doarme, iată.
N-a-ndrăznit, copilă.duîce ,
Lîngă tine să se culce... ; ; : 'ÎTe voi fereca; tiihare,; ' " ';
Pururea cu-aceaşţă floare, '
Somnul n-D să mai îmbie
Geana ta pînă-n vecie.
De cum plec. să-ţi fugă somnul ;
Eu mă duc să-mi caut domnul... *(Iese. Intră Demetrius şi Helena alergînd.)*
HELENA Ucide-mă, dar nu mai alerga !
DEMETRIUS Te du, nu mai umbla în urma mea 1
HELENA Nu mă lăsa aici, în bezna asta !
DEMETRIUS
De nu rămîi, o să-ţi găseşti năpasta ! (Iese.)
HELENA
Am alergat în van, am ostenit ;
Eu l-am rugat, şi elm-a bruftuit.
O, Hermia, ce fericită eşti !
Iubirea chemi cu ochii tăi cereşti...
Nu lacrime le dete strălucire.
Eu mult mai des am lacrimi în privire.
Nu, nu ! sînt slută ca o lighioană,
Cînd fiarele mă văd, o iau la goană.
Deci lui, mai crud ca fiara din pădure,
Cum pot.să-i cer în preajmă să mă-ndure ?
M-ai îndemnat, oglindă mincinoasă.
Să cred că-s tot ca dînsa de frumoasă.
Ce văd ? Lysander ? Inima se frînge...
E mort ? Sau doarme ? Nu văd strop de sînge,
Lysander! Mă auzi ? Eşti viu ? Răspunde !
LYSANDER . *(trezindu-se)*
Prin foc merg pentru tine orişiunde... Prin pieptu-ţi diafan zăresc — minune ! —; Cum inima îţi bate... însă spune, Demetrius pe unde-i ? Ce tîlhar ! . Cu spada asta moartea-i dau în dar !
HELENA"
Te rog, Lysander, nu vorbi aşa ! Ce-ţi pasă că-i e dragă draga ta ? Ei numai tu-i eşti drag,,. Fii fericit !
LYSANDER
Ba-mi pare rău de timpul irosit In preajma ei. Nu Hermia mi-e dragă, Helenei îi închin iubirea-ntreagă ! Cum să nu schimbi un corb pe-o hulubiţă % Dar gîndu-ndrumă-a omului voinţă ; Şi gîndul meu îmi spune răspicat Că tu frumoasă eşti, cu-adevărat. Oiice rodire vremea ei şi-aşteaptă : Aşa nici mintea mea nu era coaptă. Acum, că am atins desăvîrşirea,

Vointţei călăuză-i e gîndirea ; Şi ca-ntr-o carte,-n ochii tăi mi-arată Poveşti cum n-au fost scrise niciodată.

HELENA

De mine rîdeţi toţi necontenit; Cu ce, Lysander, oare, ţi-am greşit ? Nu e de-ajuns că el... nu e de-ajuns Că el dispreţu-amar nu şi-a ascuns? Cuvinte bune nu mi-a spus deloc... Să-ndur acum bătaia ta de joc ? îţi rîzi de mine, da, îţi rîzi de mine.;; Te porţi urît... N-aş fi crezut... Ruşine ! Adio, dar... Deci, totu-i de prisos... Eu am crezut, că eşti mai omenos... Cu-o fată alungată de iubit Nu te-ai purtat precum s-a cuvenit..; *(Iese.)*

LYSANDER

Pe Hermia nu a văzut-o... Lasă ! In cale Hermia nicicînd să-mi iasă !... Gustînd numai cofeturi şi dulceaţă, La urmă te cuprinde-o mare greaţă. Cei care-o erezie părăsesc Mai aprig decît toţi o duşmănesc. Pe tine, Hermia, ca pe-un eres, Te vor urî cu toţi — eu, mai ales. Tu, inimă, puterea ta deplină Helenei fă-o scut şi i-l închină ! (iese.)

. HERMIA *(trezindu-se)*

Lysander ! Ajutori Vai, ajutor ! Pe sîn se urcă-un şarpe-ngrozitor ! Ucide-l, fie-ţi milă... Ah, ce vis ! Vai, tremur, deşi ochii i-am deschis..; De inimă un şarpe m-a muşcat, Tu surîdeai privindu-l nemişcat... Lysander ! Unde eşti ? ! Cum ? Nu răspunde £ Ce ? M-a lăsat, şi a plecat ? Dar, unde ? în numele iubirilor, vorbeşte ! Vai, spaima neagră simt cum mă zdrobeşte ! Plec să te caut... Nu mai eşti aci ! Pe tine sau mormîntu-mi voi găsi. *(Iese.)*

ACTUL in

SCENA 1

AU colţ al pădurii, Titania doarme. Intră Gutuie, Blîndii, Fundulea, Flaut, Botişor şi Stibfirelu.

FUNDULEA

S-a strîns toată lumea ?

!■■-., GUTUIE

Toţi în păr ! Aici e un loc grozav pentru repetiţie. Pajiştea asta o să fie scena, mărăcinişurile de colo vor fi culisele ; o să jucăm piesa, ca şi cum am fi în faţa ducelui.

Gutuie !...

Ce vrei, fâlosule ?

.FUNDULEA

GUTUIE

FUNDULEA

Sînt unele lucruri în.comedia asta, a lui Pyram *şl* a Thisbeii care n-au să placă. Mai întîi de toate. Pyram trebuie să scoată o sabie şi să se înjunghie. Şi doamnele nu pot îndura aşa ceva. Ce ai de spus ?

BOTIŞOR,

La dracu ! Asemenea treabă o să le sperie, ceva niaipomenit!

SUBŢIRELU

Eu zic să lăsăm chestia asta la urmă de tot, cînd s-o ter^' mina piesa.

FUNDULEA

Da' de unde ! Ştiu eu un şiretlic, ca să iasă toate bine» Scrieţi-mi un prolog, şi scrieţi în prologul vostru că spadele astea nu ne pricinuiesc nici un rău şi că Pyram nu se omoară de-adevăratelea. Şi ca să vă creadă toată lumea, spuneţi-le că eu, care-l fac pe Pyram, nu sînt Pyram, ci sînt Fundulea, ţesătorul. Asta o să-i liniştească de-a binelea,

GUTUIE •."."

Hai să facem prologul : o să fie scris o dată în şase şi o dată în opt versuri *.

. FUNDULEA .

Nu,- lasă, mai pune două ; să fie opt şi opt.

BOTIŞOR

Dar, ce ziceţi : de leu, n-or să se sperie doamnele|'

- SUBŢIRELU

Ba, mie, drept să vă spun, tare mi-e teamă că or să se sperie.

FUNDULEA
Băieţi, trebuie să ne gîndim binei Să aducem, Doamne păzeşte, un leu, aşa, printre doamne, ăsta e un lucru îngro-
[1] Adică un sonet. ■'■•••
■«8
zitor ! Că nu-i pe pămînt o fiară mai grozavă decît leul îrt carne şi oase. Trebuie să ne mai gîndim..
BOTIŞOR
însearnnă că mai e nevoie de un prolog, pentru leu:
FUNDULEA
Da, trebuie să spunem cum îl cheamă pe ăl care face pe leul. Şi să lase să i se vadă jumătate din obraz prin ceafa leului. O să trebuiască să se exprime chiar el cu vreo cîteva cuvinte. Ceva care să sune cam aşa : „Doamnelor 1" sau „Frumoaselor doamne", „vă cer" sau „vă rog" sau „vă doresc să nu vă fie frică, să nu tremuraţi. Răspund de viaţa voastră cu a mea. Dacă aţi crede că eu sînt leu, ar fi vai şi-amar de viaţa mea. Nu, nici pomeneală ! Sînt om, ca toţi ăilalţi". Şi atunci' să-şi spună numele şi să recunoască pe faţă că e Blîndu, tîmplaruL
GUTUIE
Bine, aşa să facem. Dar mai sînt două lucruri tare grele : mai întîi, nu ştiu cum o să aducem Luna într-o cameră. Ştiţi, doar, că Pyram şi Thisbeea se-ntîlnesc noaptea, pe lună,
BLÎNDU JSF-o să fie lună cînd o să jucăm piesa ?
f
FUNDULEA
Un calendar ! Un calendar ! Uitaţi-vă v în almanah î Căutaţi Luna ! Căutaţi Luna !
GUTUIE
Da. ...o să fie lună.
FUNDULEA"
Păi, atunci e de-ajuns să lăsaţi deschisă o fereastră} luna o să se vadă pe fereastră.
GUTUIE
Da, o să vină unul cu o crosnie de mărăcini şi cu uri fanar şi să spună că el are atenţia să fie persoana Lunii.
Dar mai e o chestie : trebuie să aducem şi un zid în cameră. Pentru că aşa spune povestea, că Pyram şi This-; beea îşi vorbeau prin crăpătura unui zid.
BLÎNDU ~
N-o să putem aduce un zid acolo, în odaia dumnealor; Tu ce zici, Fundulea ?
FUNDULEA
Oricine poate să joace rolul zidului. N-are decît să se mînjească cu puţin ipsos sau cu humă, sau cu tencuială şi o să pară un zid sadea. Şi pe urmă să-şî resfire degetele, uite-aşa, şi Pyram şi Thisbeea or să poată să-şi vorbească în şoaptă, ca prin crăpătura unui zid.
■ :'■ ■■ ■ GUTUIE : : : „. ■■
Dacă o putem face şi p-asta, totul merge strună !: Hai,' aşezaţi-Vă copii ai mamelor voastre ! Să repetăm rolurile.' începe tu,, Pyrani. Şi după ce termini ce ai de spus, intri în tufişul ăsta. Şi aşa, fiecare cum îi vine rîndul. >
(Intră Puck — nevăzut.)
PUCK
Ce gugumani fac hărmălaia asta, Aici, lingă culcuşul doamnei noastre ? Cum, joacă teatru ? Ah, îi voi privi4 Iar, la nevoie, fi-voi şi actor.
GUTUIE
Vorbeşte, Pyram! Thisbea, vino în faţă!' \ PYRAM
Din flori., o, Thisbea, urcă dulci miasme...
GUTUIE
Miresme, miresme !...
PYRAM
...urcă dulci miresme, Aşa-i şi răsuflarea-ţi, draga mea... Dar, ce aud ? Un glas... Aşteapt-o clipă. Mă-ntorc ; mă duc să văd ce s-o-ntîmpla. *(Iese.)*
PUCK

Cel mai ciudat Pyram jucat cîndva... *(Iese)*
THISBE Acum, trebuie să vorbesc eu ?
GUTUIE '▪▪ ▪ .. -;-.▪
Sigur că da. E rândul tău. Trebuie să pricepi că a plecat **iloar** să **vadă ce-i** cu glasul ăla pe care l-â auzit, şi se **întoarce îndată.**
THISBE
Strălucitor Pyramus, albi crini porţi pe obraz. Mai rumen decît roga ce creşte glorios, . Cel mai zglobiu din tineri.. tu. macabeu viteaz. Trăpaş ce-aleargă iute şi-i purta[3]; credincios, Chiar la.mormînt la Nenea voi mtfrge să **te caut.**
GUTUIE
La **mormînt,** la Ninus \ măi omule ! Dar **nu** trebuia să spui acum chestia asta. E un răspuns pe care *i-h dai* mai tîrziu lui Pyram. îţi spui tot rolul dintr-o dată ; şi replicile, şi tot. Pyram, vino, e rînduî tău acum. Trebuie să intri cînd zice ea „...şi-i pururi credincios" !
(Intră Puck şi Fundulca care ave pe umeri un cap de irţăgar.)
THISBE Trăpaş ce-aleargă iute şi-i pururi credincios.
PYEAM De-aş fi frumos, o Thisbea, aş fi numai al tău.
GUTUIE
Îngrozitor ! Nemaipomenit! Sîntem vrăjiţi ! Oameni buni, să fugim ! Ajutor !
. . *(Fug toţi.)*
PUCK
Vin după voi, la joc să vă-mboldesc, Prin grohotiş, prin ghimpi, prin glodăraie, Voi fi sau cal, sau cîine ciobănesc, Urs fără cap, sau porc, sau vîl vă taie. ;.,,; Sar, latru, mormăi, grohăi, ard-r-pe rînd.,7 ;; ▪▪:;;/.] Gal, cîine, urs, porc, flacără arzînd., „ .:,, •., .,>>|> *(Iese.)* -...;: -.-. :
PUNDULEA .
Ce i-o fi apucat ? De ce fug ? Vor să-mi tragă o păcăleală, desigur.
(Se *întoarce Botişor.)*
Rege legendar aî Asirfei (aprox. anul 2000 î.e.n,).
M
BOTIŞOE
O, Fundulea, cum le-ai schimbat ! Ce văd pe umerii tăi ?
(lese.)
FUNDULEA
Ce să vezi ? Un cap de măgar, asta vezi *1 (Intră Gutuie.)*
GUTUIE
Zeii cu tine, Fundulea, zeii cu tine ! Te-ai schimbai de tot!
,
(Iese.)
.FUNDULEA
Le-am ghicit şmecheria ! Vor să mă facă măgar, să mă sperie, dacă pot. Dar eu nu vreau să plec de-aici, şi pace ! O să mă plimb încoace şi încolo, şi o să încep să cînt, să să vadă ei că nu mi-e frică deloc.
(antă.)
Mierloiul negru şi glumeţ Cu ciocul lui gălbiu, Şi sturzul, meşter cîntăreţ, Şi sprintenul scatiu...
. : ;
TITANIA .
(Trezindu-se.)
Ce înger mă trezeşte dintre flori ?
FUNDULEA *(Cîntă.)*
Şi vrăbii, grauri, cioeîrlii, Şi cucul cîntă-aeu, Dar ce bărbat ar îndrăzni. Să-i spună-n faţă nul t
Pentru că, Ia drept Vorbîn3, cine ar vrea s5-§I pună' jnintea cu o pasăre atît de neghioabă ? Cine să se apuce să tăgăduiască spusele cuiva care nu ştie să spună decît „cu-cu", şi atîta tot ?,
TITANIA
O, muritor frumos, mai cîntă încă ! Auzul meu iubeşte cîntu-acesta, Făptura ta vrăjitu-mi-a privirea. • Ia sufletu-mi silit de-a tale haruri, Din prima clipă, fermecat îţi jură Că te iubeşte mult, peste măsură.
FUNDULEA
Mi se pare, doamnă, că nu prea aveţi de" ce xnă iubi. Dar, ia drept vorbind, iubirea şi mintea nu prea

duc azi casă bună. Păcat că nu găsesc nişte vecini inimoşi să-i împace. Vedeţi, mă pricep şi Ia glume, dacă e vorba.
TITANIA Eşti înfelept, precît eşti de frumos !
FUNDULEA
Nu, rm prea sini nici una nici alta. Dar dacă aş avea 8estulă înţelepciune să, ştiu să ies din pădurea asta, nici vorbă că aş fi destul de înţelept ca să mă folosesc de o asemenea înţelepciune,
TITANI A "?
Nu vei pleca din codrul cel silhui, Ci lîngă mine-n veci o să rămîi. Sînt duh de stirpe-naltă ; am o ţară In care-i pui'itri soare, şi e vară. Şi te iubesc ; cu mine vei rămîne, Te vor sluji mulţimile de zîne,
Ce-ţi vor aduce din £idînc ele mare Grămezi de aur şi mărgăritare Vor îngîna în şoaptă!dulci cîntări Cînd vei dormi în aşternut de flori. De tot ce-i pămîntesţ te-oi dezlega^ Un duh să fii zburînd în preajma mea. Veniţi, Fir-de-păianjfen, Măzăriche, Bob-de-muştar şi Fluturaş ! Veniţi ! (Intră *pairii, zîne.)*
PRIMA ZÎNA
Supus mă-nchin !
A DOUA ZÎNĂ Şi eix !
A TREIA ZÎNA
Şi eu !
A PATRA ZÎNA
Şi eu ! .
TÎTANIA
Să fiţi;cuviincioase,cu-acest domn, Dansaţi în faţa lui şi ţopăiţi, - , ..,.-. Culegeţi fragi şi mure şi smochine Şi struguri cu lucire de rubine, Furaţi şi mierea harnicei albine, Din ceară, torţe mici să plămădiţi, Să strmgeţi licuricii auriţi, Să-i lumineze paşii lui slăviţi.-Cu-aripi de fluturi ochii să-i umbriţi, Cînd luna se strecoară prin răchiţi. Vă închinaţi, supuse să îi fiţi.

PRIMA ZÎNA Mărire muritorule ! .
A DOUA ZÎNA Mărire !
A TREIA ZÎNA Mărire !
A PATRA ZÎNA
Mărire !
FUNDULEA
Vă mulţumesc din inimă măriilor-voastre. Văr rog. însă, care e numele domniilor-voastre ?
PRIMA ZÎNA
Fir-de-păianjen.
FUNDULEA
Aş fi fericit să leg o prietenie mai strînsă cu dom-nia-voastră. stimată domnişoară Fir-de-păianjen. Oricum, dacă o să mă tai la un deget, pe dumneavoastră o să vă chem în ajutor. *(Către altă zînă) ;* Pe dumneavoastră cum vă cheamă., domnişoară ? ■ ;
A DOUA ZMA
Măzăriche.
50
FUNDULEA
Vă rog să transmiteţi salutările mele doamnei Păstaie, mama domniei-voastre şi domnului Harac, tatăl dumneavoastră. Domnişoară Măzăriche.. aş vrea să vă cunosc mai îndeaproape., *(Către o altă zînă) :* Numele dumneavoastră, vă rog frumos, domnişoară !
51
Ş TREIA ZÎNA'
Bob-de -muştar.'
FUNDULEA
Stimată domnişoară Bob-de-muştar, am avut prilejul să cunosc bine răbdarea dumneavoastră. Uriaşul acela mi şel pe care-l cheamă Antrieot a înghiţit o sumedenie d^ rude de-ale domniei-voastre. Vă asigur că bunătatea dumneavoastră mi-a dat lacrimi în ochi. Doresc să vă cunosc mai îndeaproape, domnişoară Bob-de-muştar.

TITANIA
Petreceţi-l acolo, în umbrar.;; Privirea lunii-mi pare-nlăcrimată. Cînd plînge ea, plîiig florile amar, Jelind o biată fată înşelată... Purtaţi-l lin ; vedeţi, s-adoarmă-ndată. *(Ies.)*
SCENA 2 *Un alt colţ al pădurii. Intră Obercm,*
OBERON :
S-o fi trezit Titania din somn ? ' v ?
Şi cine i-a ieşit îatîi în cale, ' -•' '
Al inimii stăpîn, şi-al minţii sale ?■ *(Intră Ptick* Dar, iată, vine solul meu poznaş. Ce veşti mi-aduci din codrul cel vrăjit ? ■
PUCK
Stăpîna de-un pocit s-a-ndrăgostit. Lîngă umbrarul ei ascuns şi sfînt, Cînd ea dormea în tihnă, somn adine, (3 ceată de cîrpaci, de derbedei,

Ce-abia-şi cîştigă traiul, dintre cei Care-au umplut magherniţele-Atenei, S-au adunat în marginea poienii, Ca să repete-o piesă. (Cum cred eu, S-o joace'VW la nunta lui Theseu.) Era în ceată-un sluj:, un guguman, Ce îl juca în piesă pe Pyram ; Cînd în tufiş intră pentru o clipă, Am folosit prilejul şi, în pripă, I-am pus pe trunchi o ţeastă de măgar, Şi cînd în scenă se întoarse iar, Ai lui, văzîndu-l cu aşa podoabă, La fugă-au rupt-o-n cea mai mare grabă, Precum un stol de gîşte sau sitari Ce-i simt în preajma lor pe păsărari, Sau, mai curînd, precum un cîrd de ciori Ce văd cum vine-un pîlc de vînători, Şi se reped de parcă îşi dau duhul Şi mătură cu-aripa lor văzduhul... I-alerg din urmă, fără să mă vadă.. Ei fug, se prăvălesc cu toţi grămadă, Urlînd avan, chemînd într-ajutor Atena şi întregul ei popor. Cam slabi cu duhul, îngroziţi prea tare, Că-s încolţiţi de duşmani li se pare. Iar mărăcinii haina le-o sfîşie, O mînecă le fură. o tichie. Aşa-i petrec prin codru-n lunecos, Lăsîndu-l pe Pyram cel preafrumos. Şi-astfel s-a petrecut : cînd s-a trezit, Crăiasa de-un măgar s-a-ndrăgostit.
OBERON %
Frumos s-a potrivit, cum n-am crezut;,'
Dar •cu flăcău-acela ce-ai făcut ?
L-ai fermecat, precum ţi-am dat poruncă ?

PUCK
Da, nici o grijă. Poate doarme încă. Dar lîngă el, dormea şi biata fată ; **Cînd ş-o** trezi, o va vedea îndată. *(Intră Demetrhis şi Herman.)*
OBERON Stai lîngă mine ! Uite, e chiar el.
PUCK Pe fată-o ştiu, dar pe băiat de fel.
DEMETRIUS
De ce m'-alungi, cînd ard de dorul tău ? Doar c-un duşman te porţi atît de rău.
HERMIA
Te cert, şi-atît ; dar, ce cumplit mă tem,
Că tu mi-ai dat temei să te blestem.
Că pe Lysander dacă l-ai ucis,
Şi numele-ţi e-acum cu sînge scris,
Loveşte şi în mine !
Nici Soarelui nu-i dragă dalba, zi, ... ,'■.
Aşa cum el pe mine mă-nd-răgi. '"
Să cred că-n somn m-a părăsit ? Nu pot !
Mai vrednic de crezare-ar fi,, socot, -■■-
Să văd pămîntul despicat în două,
Prin miezul lui cum trece luna nouă,
Izbindu-l crunt pe frate-su-n amiaz.
Tu l-ai răpus, citesc pe-al tău obraz,
Şi-n ochii pironiţi şi fără vlagă.
• . DEMETRIUS

Ba eu sînt mort ; fiinţa mea întreagă E sfârtecată de cruzimea ta ;
U
Tu, ucigaşa mea, rămîi o stea, Un glob strălucitor pe-naltul cer.
HERMIA
Unde-i Lysander ? Doar atît îţi cer, Demetrius, o, dă-mi-l înapoi !
DEMETRIUS
Aş vrea să-i zvîiiu stârvul la copoi!
HERMIA
îmi pierd răbdarea ce s-ar cuveni S-o aibă-o fată... Javră, marş de-aci ! De oameni fii de-a pururea uitat ! Deci. l-ai ucis ! Dar spune-adevărat : Ai milă, spune-mi : dacă nu dormea, Ai fi-ndrăznit să îl loveşti aşa ? Ce faptă de viteaz ! Năpîrca, iată, Nu are-o limbă-atît de-nveninată,
DEMETRIUS
Nu-s vinovat ! Te mînii în zadar !. ... Nu i-am atins un fir de păr măcar ! Dealtminteri,. nici niM mort, pe cîte ştiu,
HERMIA -•«:/'•■ "
Te rog din suflet, spune-mi că e viu, ;
DEMETRIUS Şi dacă-ţispun, în schimb tu ce-mi vei da \
HERMIA
Un drept : să pieri pe veci din calea mea." Mi-e silă ! Plec ! Să nu-mi mai ieşi în faţă. Chiar dacă el ar fi sau nu în viaţă. (Iese.)
DEMETRIUS
E de prisos să-ncerc să mă aţin Pe urma ei... Deci, să mă culc puţin ! Povara întristării mă zdrobeşte Cînd somnul datoria nu-mi plăteşte ; Aştept ; că poate-n sfînta lui risipă, Va poposi şi lîngă mine-o clipă... (Se *culcă.)*
OBERON
Vai, ce-ai făcut ? Ce rău le-ai încurcat ! Văd că pe-un alt flăcău l-ai fermecat ; Şi-ai preschimbat, lipsit de iscusinţă, Statornica iubire-n necredinţă.
PUCK
Aşa vrea soarta-atotcîrmuitoare, Credinţa pune-n cumpeni, şi trădare *ţ* De-şi ţine unul credincios cuvîntul, O mie-n schimb îşi calcă legămîntul.
1 OBERON
Aleargă, fugi ca vîntul, află-ndată, Unde-i Helena, preafrumoasa fată ; E palidă, de parcă n-are viaţă, Suspine grele sîngele-i îngheaţă. Cu farmece s-o chemi degrabă-aei,' Eu, între timp, pe el îl voi vrăji.
PUCK
Alerg, n-o să mă-ntreacă-n zbor. când **sarj** Săgeata celui mai vînjos tătar. *(Iese.)*
OBERON
Floare, floare-nsîngerată De-a lui Cupidon săgeată Ochii farmecă-i pe dată ! Şi să-i pară dalba fată Că-i o stea care-şi arată Strălucirea fără pată. Pentru setea-ţi necurmată, Leacul doar la dînsa-l cată ! (Se *întoarce Puck.)*
PUCK
Crai al cetei de pitici, E Helena-n preajmă-aici *V* Tii, grozave întîmplări ! Cel pe care l-am vrăjit Vine-n urma ei, spăşit... Proşti sînt bieţii muritori !
OBERON
Fac o larmă ! Vor ajunge Somnul celuilalt s-alunge...'
PUCK
Vor peţi-o amîndoi î Ce petrecere de soi ! Rîd cu hohote, fac haz Cînd se-ntîmplă vreun necaz..: *(Intră Lysander şi Helena.)*
LYSANDER
Cum crezi că rîd cînd jur că te iubesc ? Batjocura şi plînsul nu se-mpacă ; ' Cuvintele ce-n plîns se plămădesc Spun adevărul ; plînsul mă îneacă...' Şi cum să-mi tălmăceşti, aşa,-n răspăr, Cuvîntul care-i singuru-adevăr ?
HELENA
Minciuni ! Cucernică, drăcească luptă ; Cînd adevărul pe-adevăr omoară ! Juri Hermiei iubire ne-ntreruptă ? Spui vorbe grele, vorba-i prea uşoară..r De cîntăreşti ce-i spui şi ce-mi sjmi

mie, Vezi că nimic n-ai pus în terezie.
LYSANDER.
Orb fost-am cînd iubire i-am jurat.
HELENA
Acum, de-o laşi, **eşti** mai necugetat.
LYSANDER
Demetrius pe ea o îndrăgeşte !
/ DEMETRIUS *(deşteptîndu-se)*
Helena ! Zînă ! Chip dumnezeiesc ! Cu ce pot ochii să-ţi asemuiesc .? Mâi tulbure-i cleştarul, pasămite ; - Ţi-s buzele cireşe pîrguite, Ce-aşteaptă o-nfocată sărutare. , Şi neaua de pe Taurus îmi pare Mai neagră decît penele de ţarcă. Fiindcă mina ta mai albă-i parcă. Dă voie gurii mele să-ţi sărute Pecetea frumuseţii ne-ntrecute !
HELENA
O, iad ! O, chinuri grele ! Văd prea bine Că v-aţi legat să faceţi haz de mine. De-aveaţi un dram de bună-cuvimţă, **M-aţi** fi scutit de-această umilinţă.
58
Nu vi-i de-ajuns că mă urîţi cumplit ? Acuma şi-n batjocuri v-aţi unit ? Vi-i chipul omenesc, precît se pare ; O, fiţi la fel de oameni şi-n purtare ! Zadarnic mă slăviţi peste măsură, Cînd inima v-o ştiu mocnind de ură..." De dragul Hermiei vă învrăjbiţi, Şi-acum vă-ntreceţi să mă umiliţi. Ispravă-i asta, faptă de bărbaţi, Obrajii mei în lacrimi să-i scăldaţi ? Un om de neam nieieînd n-ar cuteza Să rîdă de durerea altcuiva, Cum rîdeţi voi acum de-obida mea.
LYSANDER
Demetrius, eşti necinstit şi rău : Că Hermia ţi-e dragă, ştiu şi eu. De-aceea-ţi jur, mi-e cugetul curat, Ţi-o las, căci o iubeşti cu-adevărat. Şi-n schimb îţi cer atîta doar : fă-mi parte De dragostea Helenei pîn' la moarte !
■ ": ■ '■'■■■ ■ >■ -HELENA: ::.,.>: .; -xj Batjocură, ţi-s vorbele deşarte ! :
DEMETRIUS , :..... {
Pe Hermia păstreaz-o ; ţi-o las ţie ! Iubirea mea s-a stins pentru vecie... Şi inima-mi se-ntoarce azi, pribeagă, Spre tine, spre Helena mea cea dragă, Şi-aicea va rămîne...
LYSANDER . • Nu-i aşa..."
DEMETRIUS
Nu-mi ştii credinţa, nu o defăima ! Să ri-o plăteşti prea scump, ia seama bine % Dar, iată : scumpa ta iubită vine ! *(Intră Hermia.)*
HERMIA
Tu, beznă, vlaga ochilor o sorbi. Mai ageră-i urechea, ochii orbi ; Privirii, deci, atît cît i-ai răpit, Auzului întors-ai întreit... Nu bieţii ochi încoace m-au purtat; Urechea mea, Lysander, te-a aflat. Cum de-ai lăsat-o astfel pe draga ta ?
LYSANDER Cum să rămân ? Iubirea mă gonea..?
HERMIA
Dar ce iubire te-a-ndemnat să pleci ?
LYSANDER
Helena e iubirea mea pe veci. Ea, negreşit, mai mîndră-i decît toate,.. Sporind podoaba nopţii înstelate, întrece-n frumuseţea ei deplină Luceferii cu ochii de lumină, Şi toate aceste cercuii de văpăi... De ee-ţi porţi căti-e mine paşii tăi ? De ce te las ? Nu înţeles-ai încă ? Mă-ndeamnă ura ce ţi-o port, adîncă.
HERMIA
Nu cred ce-mi spui... Nu am nici un temei..?
HELENA
Deci Hermia s-a înţeles cu ei ! Au uneltit să-şi bată joc tustrei De cea mai obidită din femei. O, Hermia, vrăjmaşă mi te-arăţi ! De ce-ai urzit cu oamenii aceştia Să-mi faceţi parte numai de batjocuri ?. Noi tainele mereu le-am împărţit, Şi ne-am legat surori, in ceasuri lungi Cînd timpul îl certam că-i prea grăbit Să ne despartă... Ai uitat acestea ? Prietenia de pe vremea şcolii ? Copilăria cea neprihănită ? Coseam, cu-ndemînarea unor zîne, Aceeaşi floare dalbă pe

gherghef. Şedeam pe-aceeaşi pernă amîndouă, Cîntam acelaşi cînt, cu-acelaşi glas, De parcă mînă, cuget., glas şi suflet Aveau aceiaşi trup. Aşa crescut-am. Precum două cireşe-ngemănate, Unite-n despărţirea lor. Ca două boabe pe un singur lujer ; O inimă aveam, în două trupuri, Ca două scuturi pe aceeaşi stemă, încoronate ele acelaşi coif. Şi vrei să rupi această legătură, , Unindu-te cu cei ce rîd de mine ? Nu-i vrednic de-o prietenă, de-o fată ! Te poate osîndi orice femeie, Deşi doar eu îovită-s dintre toate.
HERMIA
Mă miră vorba asta pătimaşă. Nu rîd de tine ; tu mă ponegreşti,
HELENA
Dar pe Lysander cine l-a-ndemnat Să-mi laude în rîs obrajii, ochii ? Demetrius, cel'alt iubit al tău (Ce pîn-acum mă alunga cu silă), De cine fost-a învăţat să-mi spună Minune fără preţ, zeiţă, zînă ? De ce vorbeşte astfel cu aceea Pe care o urăşte ? Şi Lysander De ce s-a lepădat de-a ta iubire Şi inima mi-o dete mie-n dar ? Nu tu i-ai pus la cale pe-am îndoi ? De nu m-alintă soarta, nici norocul, Şi n-am, ca tine, parte de iubire, Şi dragostea mea nu e răsplătită, E **pricină** de milă, nu **de** rîs.
HERMIA Nu te-nţeleg ! Nu ştiu ce vrei să spui...
HELENA
Urmează ! Ha ! Prefă-te că eşti triştă, Şi strîmbă-te la mine cînd mă-ntorc î Clipiţi din ochi şi rîdeţi pe ascuns ! Desigur, toată lumea se va-ntrece Să laude frumosul vostru joc. Dacă-aţi avea măcar un dram dej milă. De bunătate, bună-cuviinţă. N-aţi face-o ţintă-a glumelor dijn mine. Adio ! Plec ! Greşeala e şi-a me[i. Şi leacu-i despărţirea, poate moartea,
LYSANDER
Opreşte-te, frumoasa mea Helena ! Mă iartă, viaţa mea, iubirea mea !
Grozav !
HELENA
HERMIA N-o.mai jigni aşa, iubite !
. DEMETRIUS
De n-o ajută rugămintea ei,
Cu sila îl învăţ cum să se poarte !
LYSANDER
Ameninţarea ta n-are putere Mai mult ca rugămintea ei firavă...' Helena,, te iubesc ! îţi jur pe viaţa mea Pe care-s gata să mi-o dau în luptă Cu cel ce nu rn-ar crede că mi-eşti dragă.
DEMETRIUS îţi jur că te iubesc mai mult ca el !
LYSANDER
HaL, vino, de-i aşa, şi fă-mi dovada !
DEMETRIUS
Hai, iute L, • f-.hr- -•-•• '<■ ■- ">
HERMIA.;' ' ;' •' ■' Unde vrei s-ajungi, Lysander ?
LYSANDER în lături, arăpoaico !
DEMETRIUS -
Nu ! N-ai teamă !
EH se preface cum c-ar vrea să-l laşi, Dar nici nu se clinteşte... Prea-i blajin !
LYSANDER
Dă-mi drumul ! Pocitanie ! Scai
Altminteri, te azvîrlu ca pe-un şarpe !
HEHMIA
De ce eşti rău ? Ce te-a sehimbat Iubitul meu ?
LYSANDER
Iubitul tău ? Piei. ciumă ! Să nu te văd, greţoasă doftor: ie
HERMIA
.Glumeşti ? k
HELENA
Ştii bine că glumiţi cil toţii.
LYSANDEH

Demetrius, îmi ţin cuvîntul datj
DEMETRIUS
Să-l iscăleşti aşa cum cere legea ; Te ţine-n loc o legătură slabă.
LYSAND'ER
Dar cum ? Vrei s-o lovesc, sau sj-o ucid ? Chiar de-o urăsc, nu pot să-i fac |un rău.
HERMIA
Ce rău mai crîncen poate fi ca i|ra ? Să mă urăşti ? De ce, iubitul mşu ? Nu mai sînt Hermia ? Nu eşti Sînt tot aşa frumoasă ca pe vrejmuri. Az'noapte mă iubeai! Şi, tot az'j:
! Mîţă !
aşa.
M-ai părăsit *l* E-adevărat ? O, zei ! Nu-i doar o glumă ?
LYSANDER
Ba-i adevăr !
Şl nu mai vreau să-mi ieşi vreodată-n cale' Deci lasă şi-ndoială şi nădejde ; E-adevărat, nu-i glumă : te urăsc, Şi o iubesc pe draga mea Helena.
HERMIA
Vai ! *(Helenei:)* Ticăloasa ! Vîerme-ascuns in
floare f-
Tu, hoaţă de iubiri, te-ai furişat Şi mi-ai furat iubitul ! Tu !
HELENA
Frumos !
De ce mă faci să-ţi spun cuvinte grele ?. Nu ţi-e ruşine ! Nu roşeşti deloc ? Ruşine ! Prefăcuto ! Pfui ! Paiaţă !
HERMIA
Paiaţă ? Pentru ce ? Aha ! Pricep i Ea, pasămite,-!' naltă, eu măruntă ; S-a tot fălit cu înălţimea ei Şi-astfel în ochii M a câştigat. Ce, crezi c-atît de sus te-ai ridicat Doar pentru că-s aşa de mărunţică ? Sînt mică, zici ? Prăjină-nzorzonătă ! Sînt mică- ? Nu sînt chiar atît de mică Incit să nu ajung să-ţi zgîrii ochii...
HELENA
O, domnilor, vă rog, chiar dacă rîdeţi» Să n-o lăsaţi cumva să mă lovească.
iei nopţi «Se varft
Eu nu smt rea şi nu ştiu să mă bat, Fricoasă sînt, aşa cum se cuvine Să fie-o fată ; n-o lăsaţi să dea ! Să ştiţi : chiar dacă dînsa e mai mică, Tot nu-i pot ţine piept !
HERMIA
Mai mică ? Iarăşi S
HELENA
O, Hermia, de ce mă urgiseşti ? Ştii doar că te-am iubit întotdeauna, Şi tainele ţi le-am păstrat cu grijă, Şi nu ţi-am căşunat vreun rău ; iubirea Pe care lui Demetrius i-o port M-a-mpins să-i spun că vii aici, în codru. De-ndată el plecă pe urma ta ; Din dragoste, eu l-am urmat pe el. M-a izgonit, mi-a spus că mă ucide. Şi-acum, de mă lăsaţi să plec în pace, Mă-ntorc cu nebunia mea-n cetate Şi nu mai vin nicicînd în urma voastră. Vedeţi cît sînt de proastă şi de slabă.
HERMIA ,
Hai, pleacă ! Cine te mai ţine-n loc ?
HELENA
O inimă ce-o las, neputincioasă.
HERMIA
Cui ? Lui Lysander ?
HELENA
Lui Demetrius.
LYSANDER Nu-ţi face rău, Heiena, mea ! N^ai teamă J
DEMETRIUS Nu, domnule, cu toate- că-i ţii partea.
HELENA
O, la minie-i rea şi e vicleană, La şcoală se purta precum o vulpe. Deşi e mică,-i tare-afurlsită
HERMIA

Iar, mică ? Numai mică ştii să zici ? Cum de-nduraţi să mă hulească-ntr-una ? Stai, că-ţi arăt eu ţie ! *

LYSANDER

Fugi, Pitică !

Sâ *nu* mai creşti deloc, în nici un fel Copil legat cu buruieni vrăjite Sâ nu mai creşti deloc, în nici un fel î Tu. ghindă ! Ciob î

DEMETRIUS

Eşti prea-ndatoritor Cu-o fată care te dispreţ uieş-te. Dă-i pace ! Nu vorbi despre Heiena. Şi nu-i lua apărarea ; dacă vrei Măcar în gînd s-o îndrăgeşti cumva, O vei plăti.

LYSANDER

Acum nu mă mai ţine ; Dacă-ndrăzneşţi, ha:i, vino. să vedem Cine-are drept la dragostea Heleneî, *(lAisanâer şi Demetrius ies.)* .

Si

m

HERM1A

Da, domnişoară, uite ce-ai făcut S Stei, nu fugi !

HKLENA

Nu, nu mă-ncred în tine I In preajma ta eu nu mă simt prea bine,.. Ţi-s pumnii mult mai iuţi; dar la picioare, Mai ageră-s... Deci plec în fuga-mar^.

(Iese.)

HERMIA Sînt uluită, nu ştiu ce să spun.

QBERON

Priveşte rodul nepăsării tale !

Cu voie, fără voie, faci doar şotii !

PUCK

O, rege peste umbre, am greşit. Dar nu mi-ai spus că-mi voi cunoaşte Cupă veşmîntul lui atenian ? Aşa era acesta-nveşmîntat! Licoarea deci pe ochi i-am picurat. Dar nu-i nimic ; grozav s-a potrivit O glumă pîn' la urmă a ieşit,.,

OBERON

Flăcăii-n luptă vor să se măsoare ■; Hai, Puck, o beznă fă să se coboare, Să urce Acheronul * pîn' la stele, Să legi întregul cer cu pîcle grele.

mitologia greco-romană, rîu al infernului.

Cei doi vrăjmaşi,. în van vor încerca Să se găsească-n bezna asta grea. Ia glasul lui Lysander, cînd şi eînd Cuvinte-amare-n noapte aruncînd ; Cu rîsul celuilalt să rîzi apoi, Şi-ntr-un-a depărtează-i pe cei doi, Pîn' ce-o veni un somn de moarte, lung, Cu-aripi de liliac, cu paşi de plumb ; Să picuri sucu-acestei buruiene Pe-a' lui Lysander adormite gene, Şi astfel nălucirea să-i alungi, Vor fi iar limpezi ochii lui atunci. Vor crede toţi, cînd s-or trezi, în zori, C~a fost doar vis, părelnice-ntîmplări. Pleca-vor spre Atena, veseli foarte, Prieteni credincioşi pînă la moarte. Iar eu mă duc ; reginei vreau să-i cer Să-mi dea-n siîrşit pe micul scutier ; Gonind dihania, vraja voi desface Şi-o să pogoare iarăşi sfînta pace.

PUCK

Să ne grăbim ! Ai nopţii iuţi balauri Sfîşie norii-n zbor ; chiar adineauri Ai dimineţii soli luciră-n zare ; Strigoii, biete oşti rătăcitoare, Fugiră-n gropi, iar tristele năluci Inmormîntate-n valuri, la răscruci *, în patul lor cu viermi se-ascund pe rînd, Să nu-i găsească ziua pe pămînt. In tainiţele negre se-ascund iarăşi ; S-au prins cu noaptea crîncenă tovarăşi.

ti.t **superstiţiilor** vremii, fantomele sinucigaşilor **inmor*** răscrucile drumurilor şi cele ale înecaţilor erau **osîndîta că** vreme cte o **sută de** ani.

OBERON

Plămada noastră-i alta ; deseori Cu-al dimineţii crai pornesc în zori,' Călcînd sub paşi covorul moale-al ierbii, Spre locurile-n care se-ascund cerbii. Deschide zarea poarta-i de mărgean, Revarsă raze sfinte peste-ocean, Schimbînd în aur şi în nestemate ' Foşnirea verde-a undelor sărate. Deloc nu zăbovi, cu toate-aceste, Să nu te prindă ziua, fără veste.

PUCK
Cînd încolo, cînd încoa, •   . O să-i mîn încolo, -ncoa, , . Puck, toţi ştiu de frica ta, Mînă-i deci încolo,-ncoa. Ha, vine unul !
(Intră Lysander.)
LYSANDER Demetrius ! Trufaşule ! Răspunde !
PUCK Fricosule ! Hai, vino ! nu te-ascunde 1
LYSANDER
Puamîna eu pe tine !
PUCK
Haide, vino ! Găsim un loc mai bun ! *(Lysander iese, urmărind glasul. Intră Demetrius.)*
DEMETRIUS
Mişel, ce mai!
Vorbeşte ! Unde fugi ? Din ce tufiş Făeut-ai pentru ţeastă ascunziş ?
PUCK
Mişelule ! La stele te făleşti
Că vrei să lupţi ! Hai, vino ! Unde eşti ?
Hai, vino să te mîngîi c-o nuia,
Că nu eşti vrednic, zău de spada mea !
DEMETRIUS
Aiermi-erai ?
PUCK
Hai, glasul mi-l urmează *l în* iuptă-arată-mi inima-ţi vitează *l* *(lese. Intră Lysander.)*
r' **LYSANDER**
Mă cheamă, îl alerg necontenit, . Cînd cred că l-am aflat, a şi pierit. Fricosul ! Tare-i iute de picior ! ÎI fugăresc, el fuge mai cu spor, Iar eu mă-nfund în spini... Mă-ntind aci (Se ***culcă.)***
O, vino, binecuvântată zi!. '.-". O clipă-arată-ţi zarea ta de foc, Să-l pot vedea şi să-l ucid pe loc. ***(Adoarme.*** *Intră din nou Puck şi* ***Demetrius.)***
r» PUCK
Hei, hei, Fricosule, hai. vin-odată ! , ; '
U
DBMETRIUS
Daoă-ţi dă mîna, stai şi mi te-aratjă, Aîergf din loc în loc, te-ascunzi îp ceaţă Şi nu~ndrăzneşti să mă priveşti îri faţă. Pe unde eşti ?
PUCK. Aicea, vezi prea bine |
DEMETRIUS
PMti-vei scump că-ţi rîzi aşa de mine ! Aşteaptă tu, că zorii vin acum, Şi-o să vedem ! Dar, pîn-atunci, driim bun ? Sînt ostenit... Mă culc puţin aci *i* Dar n-ai tu grijă : mîine vei pieri,, (Se *culcă şi adoarme, Intră din nou HelenaJ*
HELENA
O, noapte neagră, haide, zbori mai iute !! Rîdică-te, lumină, peste zări ! Să plec înspre Atena, pe tăcute ; Aici am parte numai de ocări... Tu, somn, ce pleoapa-nchizi durerii grele, O, fură-mă de-ndat' durerii mele ! *(Adoarme.)*
PUCK
Numai trei ? Doar atît ? Haide ! Doi ori doi fac cît ? Iaţă-a patra se arată, Cupidon, cu-a lui săgeată, Sfîrtecă pe biata fată ! ***(Intră*** *din nov Hcrmia.}*
HERMIA
Sînt ostenită cum n-am fost nieicîncL3 Ce rece-i rouă ! Ce tăioşi sînt spinii S Nu pot să mă tîrăsc... Mi-e pasul fr'înt'; Aici s-aştept atingerea luminii. Să-i staţi, o, ceruri, lui Lysander scut; De-or să ia lupta iar de la-nceput..: *(Adoarme.)*
PUCK
Pe pămînt
Dormi adînc.
Leac vrăjit
Am menit

Ochilor de-ndrăgostit. *(Stoarce sucul buruienii pe pleoapele lui Lysandef.)*
S-o zăreşti,
Să-i zîmbeşti;
Draga ta
Iar să-ţi dea Ochii tăi de-ndrăgostit. Partea toţi să şi-o primească Şi zicala ţărănească Mîine-n zori să se-mplinească.
Ca în pilde vechi
Toţi, perechi-perechi... Flăcăi şi fete se cunună Şi toate-or merge iarăşi strună. *(lese Puck. Demetrius, Helena şi ceilalţi*

ACTUL IV.

SCENA 1

***Tot** tn pădure. Intră Tiiania* ?i *Fundulea, zlnele din alai. Oberon îi urmează, fără să* fie *văzut.*

TITANIA

Aşază-te-n acest culcuş de flori, Să-ţi împletesc cununi de mărgărit, Să te sărut cu drag pe obrăjori Urechile frumoase să-ţi alint.,.

FUNDULEA

Un.cii.e-J. Măzariche ?

MAZĂRICHE

. Aici \

FUNDULEA

- iScarpiaă-mă-n creştet, Măzăriche ! Unde-i domnişoara
Fir-de-păi-airjen ? • ■

FIR-DE-PĂIANJEN

AM !

FUNDULEA

Domnişoara Fir-de-păianjen, fii bună, domnişoară, ia-ţi
armele şi.omoară bărzăunele ăla cu coapse roşii care stă
pe scaietele de colo ; şi adu-mi, bună domnişoară, sacul lui cu miere. Ai grijă, domnişoară, să nu■ te mfierbinţi prea tare, domnişoară. Şi, domnişoară, vezi nu ^are cumva să spargi sacul cu miere. N-aş vrea să te văd toată năclăită-n miere, domnişoară. Unde-i domnişoara Bob-de-muştar ?

BOB-DE-MUŞTAR

Aici! '

FUNDULEA

Dă-mi mînuţa, domnişoară Bob-de-muştar. Te rog, lasă reverenţele, bună domnişoară.

BOB-DE-MUŞTAR

Ce doriţi ?

FUNDULEA

Nimic, domnişoară, nimic altceva decît s-o ajuţi pe domnişoara Fir-de-păianjen să mă scarpine. Ar trebui să mă duc la bărbier, domnişoară ; mi se pare că mi-a crescut un păr nemaipomenit pe obraz. Sînt un măgar gingaş, dacă simt că mă mănîncă obrazul, trebuie neapărat să mă scarpin.

TITANIA ■ '■*'

Nu vrei s-auzi un cînt, iubitul meu ?

FUNDULEA ' " "

Am o ureche grozavă ! Porunceşte s-aducă vătraiul şi cheia!

.

TITANIA \ ■■ < *

Iubitul meu, n-ai vrea să guşti ceva *%*

FUNDULEA ' **

La drept vorbind, nu mi-ar strica un tain de ovăz: Nişte ovăz uscat ar fi pe cinste. Ba, parcă aş avea poftă de
îîn Un fin bun, înmiresmat, ce poate fi mai bu» pe *lume* ?

, TITANIA

Sau aş trimite-o zînă să-ţi **aduea** Alune din cămara veveriţei.

FUNDULEA
'Aş mînca mai degrabă un pumn de mazăre. Dar lasă, **fiu** vreau să vă mai supăr. Simt că am o expoziţie grozavă fee sonm.
TITANIA
O. dormi, iar eu în braţe te cuprind. Plecaţi voi, 2Îne,-n cele patru vînturi!
(Zînele ies.)
Aşa precum zoreaua-mbrăţişează Frumosul caprifoi ; şi tot astfel Cum iedera-mpresoară trunchiul aspru Al ulmului ! O, cît îmi eşti de drag ! *(Adorm amîndoi. Intră Puck.)*
OBERON *(arătînău-se)*
Puck ! Bun venit! Văzut-ai ce se-ntîmplâ ?
Mi-e totuşi milă de sminteala ei;
Mai adineauri, întîlnind-o-n codru
|n vreme ce-aduna miresme dulci
Să i le dea scîrbavnicei dihănii,
Eu am mustrat-o-amarnic, am certat-o,
I-mpodobise tîmplele păroase
Cu o cunună de suave flori,
Iar globii grei de rouă ce, adesea,
Ca nişte perle se rotesc pe. frunze,
Păreau, sub geana florilor culese,
Că-s lacrimi de durere şi ruşine. Şi după ce am dojenit-o aspru, Iar ea, umilă, m-a rugat s-o iert, Eu i-am cerut copilul. De îndată Ea mi l-a dat şi, însoţit de zîne, L-am şi trimis în ţara mea vrăjită. Acum, că am învins, voi risipi Această pîclă ce-i cuprinse ochii. Puck, scoate căpăţîna fermecată De pe grumajii-acestui biet cîrpaci. Iar mîine, cînd se va trezi din somn, Să poată să se-ntoarcă la Atena Şi toate aceste întîmplări să-i pară Doar amăgirea unor visuri rele... Dar s-o tămăduim întîi pe ea :
Fii din nou precum erai, Vezi din nou precum vedeai, A Dianei floare blîndă Floarea lui Amor să-nfrîngă Trezeşte-te din somn, iubita mea !
TITANIA
Năpraznic vis, iubite ! Se făcea Că îndrăgisem un măgar urît,..
OBERON Da, uite-l ! Doarme !
TITANIA
Ce s-a petrecut ? Cît e de hîd ! Mi-e silă să-l privesc]
OBERON
Tăcere ! Puck, ia-i capul de asin»;; Să-nceap-acum aş vrea un cîntec lin Şi somnul să-i cuprindă pe cei cinei.-;
Tu, muzică, un solrm adînc s-aduci !
|PUCK
(La| *Fundulea)*
s Na-ţi capul tont £ ochii tăi năuci,.»
|BERON
Cîntaţi ! Te rog dfi-mi mîna, draga meb *î* Pămîntul adormiil vom legăna ; Prieteni buni de-<| pururea vom sta. Şi rnîine, cînd ur<fc-va-ntîia stea, La nunta lui Theţeus vom juca, Menind de bine slminţia sa. Perechilor acestoip vom da faeî sfinţit, gonind ursita rea.
{Ies;
|PUCK
Să-î dăŞi zor ; auzi, ne-mbie
Cîntu-ifelt de ciocîrlie.
s
|BERON
Hai, ur§ia-vom în tăcere Umbra Shopţii care piere ; Iute, înfrecînd în zbor Globul lunii călător.

s,

■ŞTANIA

Hai în |bor întraripat.
Şi să-reg spui cum s-a-ntîmppf.
C-am câmit pînă spre zori j
PrintreSbieţii muiitori.

Răsună corni înăwntni. Intră Theseu. Hepatita,. ■ ■ **;Epe|** şi ***alaiul.)***

THESEU

Găsiţi^mi de îndată pădurarul,
Că vremea rugii noastre s-a sfîrsit.
Şi-acum, în pragul zorilor, iubito,
S-auzi cum cîntă-n cor ogarii mei.
Lăsaţi-i slobozi şi-i goniţi pe vale,
Către apus ; găsiţi-mi pădurarul.
Hai, doamna mea, din vîrfu-acelui munte
Să ascultăm ce dulce se-ntretaie
Lătrat de cîini şi-al lui ecou prelung.

HIPOLITA

Eram cîndva cu Hercules şi Cadmus ;"" Prin codrii Cretei hăituiam un urs Cu cîini spartani. N-am auzit nicicînd O goană-atît de voinicească. Rîul, Pădurea, cerul larg, întreg întinsul ■" << Păreau că scot un singur strigăt. Larma Era nespus de dulce, ca un cîntec, N-am auzit un tunet mai suav.

THESEU

Ogarii mei se trag din neam spartan,
Cu botul larg, bălţaţi şi dăpăugi,
Ce mătură cu-a lor ureche rouă,
Genunchi aduşi şi guşă ca de taur,
Aleargă-ncet, dar latră ca un clopot.
Toţi într-oîaltă. N-a sunat nicicînd
în Creta, în Tesalia, în Sparta,
Lătrat mai viu ca sunetul de corn.
Ai să-i auzi... Dar, stai ! Ce nimfe-s astea *%*

EGEU

Stăpîne, fiica mea aicea doarme *;* Aici, Lysander... şi Demetrius...

(Coi

Helena, fata lui Nedar, Helena...
Mă mir grozav să-i văd aci.-mpreună !

THESEU

Desigur-, s-au sculat de dimineaţă Ca să cinstească ziua de Armindeni; Şi, auzind de planurile noastre, Venit-au nunta să ne-o împodobească.,, Egeus, spune : nu e astăzi ziua în care fiica ta va trebui • Să spună ce-a ales *7*

EGEU

Ba da, stăptne.

THESEU

at'u-i vor trezi cu larma lor ! ■*ni şi strigăte înăuntru,* Demetrius, *Lysander, mia* si Helena se *trezesc şi se scoală în* picioare,,)

[1] Al

Valentin Valentin

THESEU

De mult trecut-a Sfîntul Valentin ; ' De-abia acum încep aceste păsări Să-şi caute pereche-aici, în codru * *%*

LYSA.NDER

liniare, doamne ! (El ,« *top ceilalţi* cad *în genunchi dinaintea lui Ttieseuj*

, THESEU

Nu, nu-ngenuncheaţi ! Ş* ;;im că voi vă duşmăniţi de moarte ;

•adiţia populară engleză — după care, de Sfîntuî fuarie) păsările încep să se împerecheze. SKntul toarea tinerilor şi a tineielor fete din Anglia.

Cum pogorît-a peste lume pacea Pe care pizma o urăşte-atît ? De ură nicidecum nu s-a temut ?

LYSANDER

Stau încă-n ceasul cel nehotărît, în cumpăna de vis $i de trezie... Dar nu ştiu toate cum au fost să fie. Şi nu-nţeleg cum am ajuns aci. Cred că... (şi nu vreau să ascund nimic) Mi-aduc aminte... Da ! aşa-i, ştiu bine; Cu Hermia venisem ; gîndul nostru Era să părăsim Atena, unde Primejdiile legii ne pîndeau.

EGEU

Destul ! Destul ! Stăpîne,-ai priceput :
Chem legea, legea împotriva lui !
Demetrius, auzi ? Au plănuit
Să jefuiască drepturile noastre :
Să-ţi fure ţie soaţa, iară mie
Să-mi fure ascultarea ei supusă.
Răspunsul ei că vrea să-ţi fie soaţă,

DEMETRIUS

Stăpîne bun, Helena cea frumoasa .îmi dete planu-acesta în vileag : Că ei vor să se-ascundâ-aci, în codru. Eu, mînios i-am urmaţii,;. Helena,, Minată de iubire, m-a urmat. Dar nu ştiu ce puteri necunoscute Topit-au precum neaua-n primăvară Iubirea pentru Hermia, ce-ndată Mi s-a părut o ştearsă amintire A unei jucării ce rnă-neînta In zilele copilăriei mele.

Şi-ntreaga mea iubire şi credinţă, S-a-ntors către Helena. Numai ea îmi mîngîie privirea... Cu Helena M-am logodit cînd nici n-o cunoşteam Pe Hermiâ. Apoi, orbit de friguri, Mi s-a părut că frumuseţea ei îmi face silă. — Acum sînt sănătos : . ;.. O vreau, mi-e dragă, jur să-i fiu pe veci Statornic în iubirea mea curată.

THESEU

Preaf ericită-i întîmplarea-aeeasta ! Vom asculta altcînd istorisirea. Egeu, voinţei noastre te supune : în templu, deci, alăturea de noi, Perechile acestea pe vecie . • <

Se vor uni. Rămîne vînătoarea Pe altă dată : soarele e sus. La drum, către Atena : trei perechi Se vor supune datinei străvechi. Să mergem, Hipolita !

(Ies *Theseu, Hipolita, Egeu şfalaiul.)*

DEMETRIUS ■

Tot ce-a trecut e-aşa nelămurit Precum un munte mic, pierdut în neguri.'

HERMIA

Iar mie-mi pare că mă uit cruciş Şi orice lucru-l văd de două ori.

HELENA

La fel şi eu : Demetrius îmi pare ...■...., Un giuvaer care-i al meu pe veci Şi, în acelaşi timp* nu e al meu.

DEMETRIUS

Ce credeţi ? Ne-am trezit ? Precît îmi pare E totul încă vis. N-a fost aici Chiar ducele şi n-a spus să-l urmăm ?

Ba da ; şi tata.

HERMIA

HELENA Da, şi Hipolita,

LYSANDER

Ne-a dat poruncă să venim la templu;

DEMETRIUS

Deci, ne-am trezit, în urma lor să mergem,' Pe drum vom povesti ce am visat.

(îes.)

FUNDULEA *(Trezindu-se.)*

Ciad îmi vine rîndul, strigaţi-mă şi eu o să răspund. Trebuie să spun : „Pyram cel prea frumos"... Hei! N-auziţi ? Gutuie ! Flaut, cîrpaciule de foaie ! Botişor ! Hei,
iărarole ! Subţirelule ! Ei, fir-ar să fie ! Au şters-o şi l-au lăsat dormind. Am avut un vis... nici nu-i trece liva prin cap ce vis am avut ! Se făcea că eram... dar cine poate spune ce eram ? Parcă aveam... dar cine e-n stare să ştie ce aveam ? Parcă eram, parcă aveam... omul nu-i decît un nebun în haine de paiaţă, dacă se-apucă să spună ce era în vis. Ochiul omului n-a auzit

niciodată, urechea n-a văzut. Mîna nu poate să guste, şi nici inima să găsească vorbe pentru a povesti ce era visul ăsta al leu. Merg să-l caut pe Gutuie, să-l pun să scrie o baladă pspre visul meu. O să-i ?dcă *Visul lui Fundulea,* fiindcă
e im vis fără fund. S-o cînt la sfîrşitul sfîrşitului la pi€ în faţa ducelui. Sau poate, ca să fie şi mai duios, s-o cî la moartea Thisbeei
(Iese.)
SCENA 2-
Atena : In casa lui Gutuie. Intră Gutuie. Flaut Bo-tişor şi Subţirelu.
GUTUIE , Aţi trimis pe cineva acasă la Fundulea ? N-a venit înel
SUBŢIRELU
Nu se ştie încă nimic. Fără doar şi poate, duhurile Î-; trimis departe de-aei.
FLAUT
Dacă nu vine, piesa s-a dus. Nu se mâi poate juca. Ni
aşa ?
GUTUIE
Nu, sigur că nu. Unde mai găseşti în Atena pe alteine^ în stare să-l joace pe Pyramus ca el ?
FLAUT
Aia e ! E cel mai mare talent dintre toţi meşteşuga^ din. Atena.
GUTUIE
Şi ce înfăţişare frumoasă, un adevărat amant, o voi minunată !
FLAUT
Nu, nu-i frumos să spui aşa ; spune că era Un a< mant... Un amant e, Doamne fereşte, lucru de ruşine.
(Intră BHndu.)
BLiNDU
jVfoştere, ducele se-ntoarce de la templu. Odată cu el au i făcut nunta încă vreo doi sau trei domni,, pacă am fi t piesa, ne-am fi pricopsit.
FLAUT
O, bietul Fundulea î Ar fi avut parte de cîte doi bănuţi L zi, cit i-ar fi fost viaţa de lungă. N-ar fi trebuit să piardă bcazia aste : cîte doi bănuţi pe zi ! Uite, pun capul că du-Lje i-ar fi dat cîte doi bănuţi pe zi dacă-î vedea jucîndu-î te Pyram... Doi bănuţi pe zi, numai pentru rolul lui
(Intră Fundulea,)
FUNDULEA
Unde sînteţi, flăcăi ? Oameni, buni, unde sînteţi V GUTUIE
Fundulea *l* O, zi minunată ! Zi cu noroc !
FUNDULEA
ʹ Meşteri buni, am să vă povestesc nişte minunăţii, că» acă vă spun, înseamnă că sînt un atenian adevărat. Deşi Iu v-aş-spune decît adevărul adevărat, aşa cum s-a petecul»
GUTUIE , Haide, spune, dragă Fundulea !
FUNDULEA
Nici gînd ! Tot ce vă pot- spune e că ducele a prînzit, ţineţi-vă costumele I Luaţi-vă băieri bune pentru - bărbi

[l] Ironie Ia adresa lui Preston, autorul piesei *Cambyse.* Jucînd [1] faţa îSizabethei un rol din tragedia *Dîdona* de Nash, regina l-a Plătit cu o pensie anuală de douăzeci de lire sterline, ceea ca 'eo.es Ia *o* sumă de un şiling pe zi

şi panglici noi la tîrlici. Să n|e dăm întîlnire la palat. FieesjH să-şi mai arunce ochii o d^tă pe rol. Pentru că, la urni urmei, piesa noastră o să iie aleasă dintre toate. Oricui» Thisbea să aibă rufărie curată pe ea. Leul, nu cumva săJ roadă unghiile, care trebuie să arate ca nişte gheare. *M* vedeţi, nu care cumva să mâncaţi ceapă sau usturoi, fiindj răsuflarea trebuie să ne miroasă frumos. Şi atunci, nu îd cape vorbă, o să-i auzim : ,|,Ce frumoasă comedie !". Gatî Acum, ajunge ! Să mergem \! Hai ! Să mergem ! .
llese.)

ACTUL V
SCENA .1
Atena, *Palatul* ***lui Theseu. Intră Theseu, Hipolîta,, Philostrat, nobili şi alai,***
HIPOLITA
Ciudate lucruri, dragul meu Theseu, Istorisit-au tinerii aceştia.
THESEU
Dar nu ştiu cît or fi de-adevărate. Nu cred în basmele străvechi cu zîne : Că doar îndrăgostiţii şi nebunii, Cu minţile mereu îrifierbîntate. Văd năluciri pe care nicidecum Nu le-nţelege dreapta judecată. Lunatecul, poetu',-ndrăgostitul, Sînt întraparea-nchipuiiii- goale. Zăreşte unul demoni fără număr, Cîţi iadul însuşi n-ar putea cuprinde; Acesta e nebunul. Celălalt, îndrăgostitul mistuit de dor, Pe fruntea arăpoaicei desluşeşte Întreaga frumuseţe a Helenei. Poetu',-n minunata lui beţie, Pămînt şi cer cuprinde-ritr-o privire,

m

Şi-aceior lucruri veşnic neştiute, Cu pana Ie dă trup şi-nfăţişare ; Nălucii plămădite din văzduh, El poate să îi dea sălaş şi nume. Acesta-i meşteşugu-nehipuirii : Cumva dacă scorneşte-o bucurie, Ea naşte şi un sol care s-o poarte. Sau, dacă-n beznă spaima se năzare, Tufişurile le preface-n fiare.
HIPOLITA
Dar ce spun ei că au păţit az-noapte. Şi preschimbarea cugetelor lor Nu par a fi deşarte-nchipuiri, Mărturisind un dram de adevăr,
Ciudat, ce-i drept, ciudat din cale-afară.
THESEU
Vin mirii sprinteni, plini de voioşie ! *(Int'ră Lysander, Demetrius, Hermia şi Helena.)* Prieteni, zile lungi de fericire Să însoţească mimile voastre !
LYSANDER
Şi vouă, fericire înmiită
La drum, la prînz, precum şî-n aşternut
THESEU
Aş vrea să ştiu acum ce măşti, ce jocuri Vor umple veacu-acesta de trei ceasuri Ce ne desparte cina de culcare. Deci, unde e maestrul de petreceri ? Ce jocuri pregătite-s ? Nu-i vreo piesă Să uşureze chinul ăstui ceas ? Să vină Philostrat!
PHILOSTRAT
Aici.sînt, doamne !
THESEU
Cu" ce petreceri vrei să ne desfeţi ? Ce piesă ai ? Ce cînt ? Cum să-nşelăra Greoiul timp, altfel decît cu jocuri ?
PHILOSTRAT
Aicea toate sînt înşiruite. Alege cum ţi-e voia, preaînalte !
(Ii dă o hîrtie.)
THESEU *(citeşte)*
Văd „Lupta cu centaurii, cîntată De-un eunuc atenian, la harfă". Nu, asta nu ! I-am spus-o dragei mele Spre slava lui.Heracle, ruda mea. „Răscoala cetei de bacante bete Ce-au sfîşiat pe cîntăreţul trac". Povestea asta-i veche ;-am auzit-o Cînd m-am întors biruitor din Teba. Apoi : „Al celor nouă muze bocet Plîngînd Ştiinţa moartă-n sărăcie" *K* Pesemne, o satiră muşcătoare ; Defel nu-i potrivită la o nuntă. „Povestea scurtă, plicticoasă foarte A lui Pyram şi Thisbe, draga lui. O comedie tristă peste poate !". Cum ? Trist şi comic ? Scurt *şi* plicticos ? Sau gheaţă caldă şi zăpadă neagră... Cum să-mpăcăm aceste ne-nţelegeri ?
[1] Aluzie !a un poem aî îui Edmund Spenser, mort în mizerie (1552—1598).
PHILOSTRAT
£ lungă doar de cîteva cuvinte, E cea mai scurtă piesă ce-o cunosc. Dar chiar şi-aşa-i prea lungă, **plictico** Nici un cuvînt nu e la locul **lui,** Nici un actor în rol. De ce **e** tristă ? Fiindcă, la sfîrşit, Pyram se-omoară. Mărturisesc că am vărsat şi lacrimi Cînd am văzut-o ; lacrimi din acelea Ce numai veselia le stîrrieşte.
THESEU
Şi **cine-o** joacă ?
PHILOSTRAT

Meşteşugari cu mina grea şi aspră. **Ce niciodată** pînă-n clipa asta Nu şi-au muncit cu-astfel de lucruri ***a*** **S-au** hotărît acum să-şi chinuiască **Nevolnica** lor ţinere de minte Cu piesa-aceasta,-n cinstea nunţii **voas**

-'- THESEU 3-o ascultăm.

PHILOSTRAT

Mai taine nu, stăpîne. **Nu-i** vrednică **de** voi. Am ascultat-o. Şi nu-i nimic de soi în toată piesa. Sau poate că simţi-veţi bucurie Văzînd cum se trudesc şi cum asuda Voind să **vă slujească.**

THESEU

" • • • • Foarte bine :

Tot ce se naşte dmtr-un **gmd** curat

re.

E **vrednic** doar de laudă. Chemaţi-i ! Voi, doamnelor, poftiţi la locul vostru. *(Iese Philostrat)*

HIPOLITA

Nu-rni place să văd chinul stîngăciei, Nici gîndul bun murind la datorie.

THESEU ■

O, draga mea, nu vei vedea acestea !

HIPOLITA N-a spus că sînt nepricepuţi cu totul ?

THESEU

Vom fi cu-atît mai darnici, răsplătindu-|8
De vreme ce ei nu ne dau nimic.
Ne-om desfăta-ncercînd să desluşim ■ .,
Tot ceea ce ascunde-a lor greşeală.
Să preţuim doar gîndul lor curat, : ■ ■;•«
Nu şi-mplinirea lui, stîngace poate. ■
Mă-ntîmpinau în **drumurile mele**
Tot cărturari de seamă ce voiau
Să mi se-nchine cu alese vorbe
Pe care îndelung le cumpăneau ;
Dar îi vedeam pălind şi tremurînd,
Cu limba-mpleticită-n miezul vorbei, :.
Cu glasul migălit, tăiat de spaimă, =•:
Şi, pîn' la urmă, amuţind de tot, • ■ ■:
Lăsînd urarea nerostită. însă
Tăcerea lor era mai grăitoare,
Şi desluşeam în stînjeneala lor
Mai mult decît în glasul sunător,
Obişnuit cu vorbe lustruite.
ii

Iubirea.mută-mi Spune mult mai tnulî Decît sporovăială : s-o ascult, *(Intră Philostrat.)*

PHILOSTRAT

Cu voia voastră, iată şi Prologul ! *(Trîmbiţe [1]. Intră PrologulJ*

PROLOGUL

„Vă stingherim, dar nu din răutate ; Să nu gîndiţi că noi vă stingherim Din răutate ; vrem, precât se poate» Doar meşteşugul să ni-l dovedim. Venit-am să v-aducem supărare, Şi să vă desfătăm n-avem de gînd, Deşi am vrea. N-aducem desfătare, Şi, dacă vă căiţi aşa curînd, Actorii sînt atît de iscusiţi, Că sigur vă vor,;spune tot ce ştiţi".

THESEU

Cam otova grăit-a, fără noimă !

LYSANDER

A gonit prin prolog ca un arnlasar care nu ştie să sd oprească. O învăţătură, deci, stăpîne : nu e de-ajuns să vorj
foeşti, trebuie să vorbeşti cu simţire.

HIPOLTTA

Adevărat, a vorbit aşa cum cîntă din flaut un copil : scos sunete, dar nu şi cîntece.

[s] Unii comentatori cred că era obiceiul ca prologul să-şi *tai* apariţia în sunet de trîmbiţe.

THESEU
Vorbirea lui era precum un lanţ Din care nu lipseşte nici o za, Dar toate sînt grozav de încîlcite. Al cui e rîndul ?
***(Intră** Pyram, Thisbe, Zidul, Luna şi Leul, înfăţişînă o pantomimă.)*
PROLOGUL
„Cinstite feţe, poate vă miraţi, Dar pîn' la urmă veţi pricepe toate. Priviţi : Pyram, vestit între bărbaţi, Şi doamna Thisbea vor să vi se-arate. Iar omu-acesta. tămînjit cu var, E zidul ce-i desparte, zid hain. Printr-o spărtură-a lui, atîta doar, Cei doi îşi spun şi dragoste şi chin. Acesta, cu fanar şi cu dulău Şi cu tufişul de scaieţi, e Luna [f] ; Cei doi se văd — şi nu gîndesc la rău — La Ninus, la mormînt, întotdeauna. Dar fiara-aceasta, Leul pe-al său nume, Cînd Thisbea vine-n locul hotărît, O-nspăimîntă ; ea vălul .şi-a pierdut . Fugind, iar Leu-n bot l-a mursecat Şi l-a mînjit cu sînge şi cu spume. Sosi Pyram, mîndreţe de bărbat; Cătînd pe cea mai dragă de pe lume, Văzu doar vălul ei însîngerat... Pe loc îşi dete moartea cu-a sa spadă, Cu spada sa, de sînge-nsetoşată.., Cînd Thîsbea a ieşit din ascunziş,
Astronomia populară a Evului Mediu susţinea că în Lună &t\ trăi un om care duce în spate 6 crosnie de mărăcini. Omul dtffl Lună îşi lumina calea ca un felinar şi era însoţit de un **cline**
A smuls pumnalul lui Pyram, şi-ndată In piept şi-nfipse crîncenul tăiş... Dar Leu, Zid, Lună,-ndrăgostiţi, vor spune Povestea lor în vorbe mult mai bune." *(Ies Prologul, Thisbe, Luna şi Leul.)*
,
THESEU
Mă-ntreb, cum poate Leul să vorbească...
DEMETRIUS
Nu-i de mirare, stăpîne ; cum să nu vorbească un leu, cînd sînt atîţia măgari care vorbesc ?
ZIDUL
„Se-ntîmplă ca-n povestea-aceasta-a lor,
■Să-nfăţişez un zid, eu, Botişor.
Vă rog să credeţi că-i adevărat :
Precît se spune,-aş fi ian zid crăpat.
Prin zidu-aeesta, Thisbea şi Pyram
îşi spun în taină dorul lor avan.
Deci varul, piatra.-această tencuială
Alungă iute orice bănuială
Precum că n-aş fi zid. Pe-aici, priviţi»
Şoptesc cei doi sărmani îndrăgostiţi". ■
THESEU Se poate aştepta cineva ca un pumn de var şi o perucă]
d® eîtţi să vorbească mai bine ?
DEMETRIUS
E zidul cel mai plin de duh pe care **l-am** auzit vreodatăJ
THESEU
"   P3?ram se-apropie de zid ; tăcere ! *(intră Pyram.)* ""

PYRAM
„O, noapte neagră ! Noapte de catran *V* O, noapte ce soseşti cînd nu e zi ! O, noapte, noapte, vai, vai ! Eu, Pyranj, Mă tem că Thisbea nu va mai veni. Şi tu, o, zid, o zidule prea bun ! Tu stai între ogorul meu şi-al lor ! Tu, zid, o, zid, o, zidule prea bun, Fă-mi loc ; te rog, privirea să-mi strecor !
(Zidul îşi resfiră degetele.)
O, zid ! De Zevs fii binecuvîntat !   ..:.
Dar ce văd ? Văd că nu o văd deloc !   .
Zid ticălos şi rău ! M-ai înşelat ! De-a pururi să n-ai parte de noroc *l"*
THESEU
Mi se pare că zidul, fiind un zid simţitor, o să-l blesteme şi el pe Pyram.
PYRAM
Nu, slăvite, n-o să facă una ca asta. „M-ai înşelat" e un semn pentru Thisbea că trebuie să se arate şi ea. O să vină şi ea acum, şi eu o s-o caut cu privirea prin spărtura zidului. O să vedeţi că totul o să se întîmple taman cum v-am spus eu. Uite-o că vine.

(Intră Thisbe.) ,
THISBE
;..,.; O, zid î Asculţi ades al meu suspin, , ., ., Cînd mă desparţi de Pyram cel frumos ; Vrînd dorul meu cumplit să mi-l alin, Eu piatra rece ţi-o sărut duios.
PYRAM ■
Se vede-un gîas ; ah .' cum aş vrea să pot Prin zid s-aud obrazul drag al ei ! O, Thisbea !
THISBE
Iubitul meu ! Tu eşti, aşa socot!
PYRAM
Da, da, iubitul tău : socoti ce vrei» • Ca şi Limandru[1], credincios sînt eu.
THISBE Eu, ca Helena, te-oi iubi mereu.
PYRAM
Saphal pe Procrus[2] n-o iubi atît..,
THISBE Precum Saphal lui Procrus eu îţi sînt S
PYRAM Prin zid, o sărutare tu-mi vei da!
THISBE Sărut doar zidul, nu şi gura ta.,7
PYRAM La Nenea la mormînt nu vrei să vii ?
THISBE
Spre moarte sau spre viaţă voi veni. ZIDUL
Eu. Zidul, am sfîrşit ce-aveam de spus; Sfîrşind, deci, zidul iată că s-a dus. *(Pyram, Thisbe şl Zidul* ies.)

[1] Pronunţare greşită a num&lui lui Leandru, tînăr grec din Afaydos, iubitul frumoasei Hero. Dragostea celor doi tineri a rama.[1]} celebră prin puritatea ei. - .

/ De fapt, Cephal şi Procris. Legenda spune că Procris a fost ucisă din greşeală de soţul ei, Cephal care. de deznădejde. s~a sinucis

THESEU Iată, deci, că a căzut zidul care-i despărţea pe cei
■vecini.
DEMETRIUS
Nu-i alt îeac, stăpîne ; aşa se-ntîmplă cînd 2idurile trag cu urechea, dar nu spun nimănui nimic.
HIPOLITA
în viaţa mea n-am auzit o prostie mai grozavă ca piesa asta !
TliESEU
Cea mai bună din toate piesele acestea nu e decît a amăgire. Şi cea mai proastă devine frumoasă, dacă o înfra™
croşetează fantezia.
HIPOLITA
Atunci e nevoie de fantezia măriei-tale, nu de a lor»
THESEU
Dacă mi rie gîndim la ei mai frumos decît se gîndesc eî înşişi, putem să-i socotim nişte oameni foarte cumsecade. Dat iată că vin două fiare nemaipomenite : o lună şi un leu. *(întră Leul şi Luna.)*
LEUL
Frumoase doamne, cărora vi-i frică Văzînd un şoricel pe duşumea ; Dar cînd veţi auzi, la o adică, Un leu răcnind, mai rău veţi tremura. Aflaţi, deci, că eu, Blîndu, un tîmplar, Nu sînt nici leu, nici doamnă leu măcar. Urs leu adevărat dac-aş fi fost, M-ar fi pînclit primejdii fără rost.
var»
THESEU O fiară foarte cumsecade, şî cu un cuget cinstrE;
DEMETRIUS
E cel mai de treabă dobitoc dintre toate dobitoacele care le-am văzut vreodată.
LYSANDER
Dacă ar fi să-l judeci după vitejie, leul ăsta e vulp curată.
THESEU
Adevărat, şi dacă i-ai pune în cumpănă înţelepciunea! ar fi o gîscă adevărată.
DEMETRIUS
Nu chiar aşa, mărite ; fiindcă vitejia nu-i poate birui înţelepciunea, pe cîtă vreme o vulpe poate să biruie o gîscă,
THESEU
Sînt sigur că nici înţelepciunea nu-i biruie vitejia, fiindcă gîsca nu biruie o vulpe. Dar, ce mai

încoace şi încolo ! Să-l lăsăm pe seama înţelepciunii lui, şi s-ascultăm ce zice Luna.
LUNA Acest fanar e Luna-ncornorată
DEMETRIUS
Ar fi trebuit să-şi poarte coarnele pe creştet. THESEU
Nu e Crai-nou. Coarnele nu se văd, pentru că sînt *asi* eunse în globul Lunii pline.
LUNA
Acest fanar e Luna-ncornorată,
Iar eu sînt omul ee trăieşte-n Lună.
THESEU
Aceasta e cea mai mare greşeală din toate ; omul ar fî trebuit sâ stea în fanar. Altminteri, cum poate să fie omul din Lună ?
DEMETRIUS
Nu îndrăzneşte să intre înăuntru, din pricina luminării Nu vedeţi că a şi început să ardă ?
HI POLIŢA
Ne-am săturat de Luna asta ; tare aş vrea să se mat schimbe
THESEU
Judecind după lumina slabă a minţii sale, Luna asta <e gata să apună. Totuşi, din bună creştere, din bună rînduială» S-aşteptăm sâ-i vină vremea. - -
, LYSANDER ,
Spune mai departe, Lună !
LUNA
Tot ceea ce am să vă spun este că fanarul ăsta e Luna, eu sînt omul din Lună, asta e crosnia mea de mărăcini sî
iulă'til e dulăul **meu.**
mărăcini *şi*
DKAIKTRIUS
'I'UISBK **Mormîntul** Nenii... Unde-o fi Pyranî ?
Oooo ! •
(lieul raae ; Thisbe fuge.) . '
m
Bine ai răgit, Leule 1
DEMETRIUS
THISBE
Bine ai fugit, Thisbe !
HIPOLITA
Bine ai strălucit, Lună ! într-adevăr, Luna străluceşt plină de bunăvoinţă...
(Leul sfîşie vălul pe care l-a pierdut.Thisbe şî iese,}
THESEU
Bine ai sfîşiat, Leule !
DEMETRIUS
'Acum vine Pyram;
LYSANDER
Şi Leul s-a făcut nevăzut.
(Intră PYRAM
O, Lună ! BHndă-i raza ta de soare ! îţi mulţumesc pentru lumina-ţi trează Dar darnica şi dalba ta lucoare A fetei faţă mi-o înfăţişează,.. Dar stai pe loc ! Ce nenoroc ! Văd vălu-nsîngerat.,7 Privire, vezi ? Şi poţi să crezi ? O, puică, ai plecat !
Sîngele tău ■ O, ceasul rău !
O as
în stare
Voi, ursitori, veniţi Vv """"
Da, alergaţi |
Firu-mi tăiaţi. Striviţi, zdrobiţi, sfârşiţi !
THESEU
+*

HiPOUTA
■ Mărturisesc că mi-e foarte milă de el
PYRAM
Lacrimi să cadă ! Te-mplîntă, spadă J In pieptu-mi, spada mea ! Aicea, poate, Inima bate... Să pier ; aşa, aşa... Am răposat Şi am pîecat ; Mi-e sufletul în cer ; Gura să tacă, Tu, Lună, pleacă ! Deci. pier, pier, pier, pier, pier ! *(Moare, lese Luna.)*
DEMETEIUS
Ppate c-a vrut să zică ..pierd" ; fiindcă de pierit nu ştiu dac-o pieri, dar de pierdut pierde sigur, că nu e, săracul» deloc în zar.
J.YSANDKR Care zar ? E mort de-a binelea, degeaba atîta zarvă !
k;
ÎOI.
THESEU
Dacă s-ar milostivi cineva de ei, ar putea sc|ate, pesemne, ceva din tot zarzavatul ăsta.
HIPOLITA
Cum de-a plecat Luna mai înainte ca Thisb găsit iubitul ?
THESEU
O să-l găsească la lumina stelelor. Uite-o că ^ine ; şi odată cu plînsul ei se isprăveşte şi piesa. *(Intră Thisbe.)*
HIPOLITA
Mi se pare că n-o să aibă prea mult de plîns unui asemenea Pyram. Cred că ar fi bine să plîng t scurt.
să-şi fi
ie urma mai pe
DEMETRIUS
Cine preţuieşte mai mult : Pyram sau Thisbe | Pînă şi o molie ar fi în stare să aplece balanţa de partea u|iuia sau a altuia. Păzeşte-ne, Doamne, de un asemenea bălbat, dar fereşte-ne şi de o femeie ca asta !
LYSANDER L-a şi zărit cu ochii ei frumoşi.
DEMETRIUS
Acum va începe să se tînguie. O s-o auziţi.
THISBE
Âi adormit ? Cum, âi murit ? Pyram, hai, te deşteaptă ! Nici un cuvînt ?
102
Mort .'... Un mormînt Acuma, vai, te-aşteaptă... Buze de crin. Nas de rubin, Obraz de peruzea, S-au dus, s-au dus ! Toate-au apus ! Ochi de topaz avea... Voi, trei surate * Cu mîini de lapte, Veniţi, veniţi în zbor ! Voi aţi tăiat Cu-adevărat Un fir strălucitor.
Vorbă, te-opreşte ! Spadă, loveşte Şi viaţa mea sfîşi-o î Toiu-i sfîrşit, Thisbe-a murit... Adio — adio — adio J *(Moare.)*
TITESKU Luna şi .Leul au rămas să îngroape morţii.
DEMKTPJUS Şi Zidul la fel.
FUIWULEA
in
? Aluzie ia cele trei Pa ' uanisuri!e din Berea coleîe XVI şi *xvu* oi-
■aş în nordul 'italiei, au "■*pmâitfrm* Amdia
THESEU
Nu, vă" rog, nu-i nevoie de nici un epilog. N vâ cereţi iertare : cînd toţi actorii sînt morţi, să-î mai huiduieşti. Adevărul e că dacă acel piesa l-ar fi jucat pe Pyram şi s-ar fi spînzi gătoarea frumoasei Thisbe, ar fi fost o tragedi Şi aşa, nu-i vorbă, totul a fost foarte frumos : multă pricepere. Ei, acum să vă vedem dansul lăsaţi deoparte epilogul.
(Dans.)
Cu glas de fier sunat-a miezul nopţi Voi, miri iubiţi, vă duceţi la culcare. Acum e ceasul sprintenelor

zîne. Mă tem că mîine vom dormi prea m împovăraţi de veghea-acestei nopţi. Că păcăleala-aceasta grosolană Ne-a rătăcit pe lungul drum al nopţ| Deci, la culcare ! Două săptămîni Petrecerea aceasta o să ţie Cu jocuri, cu cîntări, cu voioşie, *(Ies.)*
SCENA 2 *'{Intră Puck.f*
PUCK
Lupul urlă trist la Lună,
Rage Leul hămesit ; Truda zilei se răzbună
Pe plugarul adormit. Jarul pîlpîie abia ;
Cei ce dorm aud, departe Cum scînceşte-o cucuvea
Â durere şi a moarte.
trebuie să i-ai de ce re a scris it cu cin-ainunâtă, i jucat cu rgamaşc j
Sut,
Ceas de blestem şi de groazl
Cînd strigoii din mormînt Nevăzuţi se furişează,
Pe sub bezne, pe sub vînt,;; Iar noi, zîne ce-nsoţim
Carul palidei Hecate, Prin văzduhuri urmărim
Umbra miezului de noapte. Nici un şoarec n-o să strice Pacea ăstui cuib ferice*;* Am venit aicf, cu drag, Să şterg colbul de pe prag. *(Intră Oberon, Titania şi alaiul lor)*
OBERON Casa-aoeasta s-o-mpresoare
Dulcea, molcoma lumină Â văpăii care moare,
Licărirea ei blajină ; Ceata zînelor să salte
Sprintenă, cu pas uşor, Cum pe ramurile-nalte Saltă pasărea în zbor. Ascultaţi al meu cuvînt
Şi-l cîntaţi, apoi, pe rînd.
TITANIA
Cîritul meu să-l îngînaţi
Cînd mai slab şi cînd mal tare;
Pragului acesta-i daţi Sfîntă binecuvîntare. *(Zînele cînîă şi dansează.)* *
După cît se pare, aici urmau două cuplete carg
OBERON
Pîn'ce zorii vor miji Prin palat vom hoinări. Şi acestui pat de nuntă Vom ursi menire sfîntă. Ca întreagă-a-lui rodire Să trăiască-n fericire. Cele trei perechi să-şi fie Credincioase pe vecie. Peste prunci să nu se-abată Pacostele niciodată : Bot de iepure, gît strîmb, Mînă-ntoarsă, trup scălîmb, Semne ale piezii rele... Să-i ferim pe prunci de ele. Şi-acum, zînelor, plecaţi : Rouă limpede-adunaţi. Şi cu bobul ei curat Pace;-aduceti în palat. Iar şiăpînii s-aibă parte De mărire pîn'la moarte.
Hai, zburaţi !
Nu mai staţi î Şi *-n* zori iarăşi v-adunaţi.
(Ies Ohertm, TilnnUt şi alaiul,)
PUCK
Umbre sîntem, umbre-abia ; De v-am supărat cumva, Socotiţi că aţi visat Tot ce v-arn înfăţişat. Şi~atuhci searbădă poveste . CV», în versiii'-ile aceste,

Am istorisit-o-aci, ■.
C-a fost vis veţi socoti.
Oameni buni, nu ne-osîndiţi :
îngăduitori să fiţi,
Că vom drege altădat'
Tot ce-acuma am stricat.
Şi eu, Puck, cinstit vă spun : ; Dacă vom scăpa acum De sudălmi, fluierături, Vom aduce, iute, jur, Altceva mult mai frumos. Şi Puck nu-i un mincinos... Tuturora noapte bună ; Daţi-mi toţi cîte o mînă Şi prieteni buni vom fi... într-o altă bună zi, Voi plăti cum se cuvine Gînd-ul voitor de bine. *(Iese.)*